

FRITT PALESTINA

MEDLEMSBLADET TIL
PALESTINAKOMITEEN I NORGE

Foto: Synne Dahl

FRITT PALESTINA NR 1 2018

- 02 INNHold
- 03 LEDER
- 04 AKTUELT
- 08 HISTORIEN OM NAKBA
- 14 FØDT FØR NAKBA
- 18 LIFTA: SPOR ETTER FORTIDEN
- 22 FADDERORDNINGEN
- 24 SHIP TO GAZA
- 28 PÅ BESØK HOS FAMILIEN TAMIMI
- 32 EN PALESTINER I NORGE
- 34 PÅSKE I PALESTINA
- 38 BOIKOTT PÅ FREMMARSJ
- 42 LOKALLAGSSPALTEN
- 46 BLI SOLIDARITETSARBEIDER
- 48 VERV EN VENN
- 49 STUDIETUR
- 50 KONTAKT

Foto: Elida Kalvik

FRITT PALESTINA

er medlemsbladet til Palestinakomiteen i Norge. Bladet sendes også til alle bidragsytere til innsamlingen Palestina-solidaritet og Palestinakomiteens fadderordning. Meningsinnholdet i artiklene er den enkelte forfatters ansvar og representerer ikke nødvendigvis Palestinakomiteen i Norges syn.

Stoff sendes til:

medlemsblad@palestinakomiteen.no

Redaksjon:

Kathrine Jensen, ansv. redaktør
Line Snekvik, redaksjonssjef
Birte Bødtker, Jorunn Aanensen Kalvik

Forsidebilde:

UNRWA

Layout:

Birte Bødtker/redaksjonen

Trykk:

Oslo Kongressenter/Servicesenteret

Redaksjonen for dette nummeret ble avsluttet 2.mai 2018.

Palestinakomiteen i Norge:

Frivillighetshuset,
Kolstadgata 1, 0652 Oslo
Telefon: 95 96 98 74
www.palestinakomiteen.no
www.boikottisrael.no
Organisasjonsnummer:
984.688.172

KONTINGENTSATSER:

VANLIG MEDLEM: kr 500
REDUSERT KONTINGENT: kr 250
(studenter, pensjonister og arbeidsløse)

UNGDOMSKONTINGENT: kr 100
(ungdom født 1996 og seinere)

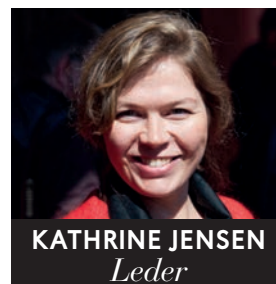
FAMILIEKONTINGENT: kr 500+200
(Kr 500 hovedmedlem + kr 200 pr ekstra medlem)

KONTONUMMER:

Hovedkonto:
0530 28 03112
Palestinasolidaritet:
0532 55 41263
Medlemskontingent:
0539 32 08831

70 ÅR UTEN FRIHET

Vi må ikke gi opp solidariteten.

KATHRINE JENSEN
Leder

Det er noen ganger tungt å være palestina-venn. Ikke fordi det mangler gode grunner for å støtte palestinerne, men fordi det finnes så mange grunner. Fordi urettene som palestinerne utsettes for er så massive og så brutale at det kan ta pusten fra deg.

Hvor skal du begynne? Med barna som leter etter fisk de kan spise i kloakken i Gaza? Med Azzam (14) som ble skutt i hodet mens han deltok i en demonstrasjon mot forholdene han lever under? Med Farah (21) som vil bli lege, men som ikke har tillatelse til å jobbe som lege fordi hun er palestiner, født og oppvokst i en flyktningleir i Libanon? Med journalisten Yasser som ble skutt og drept av en israelsk snikskytter mens han var på jobb? Med Ahed (17) som soner en åtte måneder lang dom for å yte motstand mot okkupasjon? Men treåringen som gråter og roper etter mammaen sin mens israelske soldater holder ham fast?

Det er så mye. Det er så vondt. Men det er så viktig at du holder ut. Da er det fint å se hvor mange vi er som stiller opp i tog 1. mai med palestinaflaggene høyt hevet. Fra nord til sør har våre lokallag samlet tusenvis av folk bak sine paroler og det er med på å gi oss styrke og mot til å stå på videre i solidaritet med det palestinske folket.

STARTEN PÅ KATASTROFEN

15. mai 2018 markerer palestinerne at det er 70 år siden starten på deres katastrofe – al-Nakba. Da håper vi at alle våre medlemmer og støttespillere finner fram palestinske flagg og viser solidaritet med palestinerne som opplever at nakbaen pågår den dag i dag.

70 år på flukt. 70 år med fordriving. 70 år med undertrykking. 70 år uten fred. 70 år uten frihet. 70 år i kamp for grunnleggende rettigheter og menneskeverd. I 70 år har palestinerne holdt ut og tålt og stått imot. Etter 70 års kamp for å forbli og for å eksistere har de nå samlet seg til en stor ikke-voldelig protest som de har kalt #GreatReturnMarch. Det handler om å holde fast ved retten til å vende tilbake, og det handler om å si ifra. Men for Israel er palestinerne blotte eksistens en trussel. Og når palestinerne bruker retten til frie ytringer, innenfor de grensene Israel selv har satt for dem, reduseres de til terrorister som Israel kan drepe uten at verdens ledere leer på øyelokket. Vår egen statsminister har hatt mange uker på å finne fram til ordene som fordømmer drap på fredelige demonstranter, men har så langt bare sagt at Israel har rett til å forsvare sine grenser. Noen mener sågar at det er palestinerne selv som er ansvarlig for at mer enn 40 palestinerne er drept og over 5000 skadd de siste ukene. At det er de selv som sender folket sitt mot døden ved å fortsette å demonstrere selv om de vet at israelske snikskyttere har grønt lys for å drepe og at de risikerer å dø. Enten man mener det eller ikke, har man dermed hoppet bukk over okkupasjonsansvar, og gått med på okkupasjonsfortelling om at de bare forsvarer egne grenser mot terrorister. Ubevæpna demonstranter og journalister som dekker hendelsene er ikke terrorister. De er folk som vil fortelle verden at de trenger å få lov til å leve.

Palestinerne har ikke noe annet valg. De dør uansett. De blir drept uansett. De blir ødelagt uansett. Ved å protestere prøver de å ikke dø i stillhet. ☹

VELLYKKET AKSJON

AKULBI aksjonerte utenfor a-has konsert i Spektrum med kampanjen #CancelTelAviv.

Da a-ha spilte i Oslo Spektrum 9. februar, møtte aktivister fra AKULBI og Palestinakomiteen opp foran inngangen med håndholdte plakater og løpesedler. Beskjeden var klar: - a-ha, ikke spill i Tel Aviv!

Bandet skal etter planen opptre i den israelske byen 21. juni. Palestinavenner fra både Norge og Israel ber a-ha gjøre som blant andre Lauryn Hill og Lorde, og droppe Tel Aviv. De to israelske musikerne Danielle Ravitzki og David

Oppenheimer skriver dette i en oppfordring til a-ha: «Israel utnytter hele tida artister som dere for å hvitvaske sine forbrytelser mot menneskerettighetene, mens landet rent faktisk undertrykker alle avvikende stemmer og fortellinger, særlig de som ikke støtter landets rasistiske indoktrinering.»

Lyst til å bidra? Send en e-post til managementet til a-ha med en oppfordring om å droppe Tel Aviv. Se AKULBI.no for mer informasjon om kampanjen.

#CancelTelAviv

Faksimile fra VG
9. februar 2018

Aksjonerer mot a-ha i hele Europa

NYTT LESESTOFF

TI MYTER OM ISRAEL
Av Ilan Pappe
Solum/Bokvennen

FISKERNE I GAZA
Jan Petter Hammervold
Forlaget Rødt!

ISRAEL
Marte Heian-Engdal
Cappelen Damm

#GREATRETURNMARCH

Siden 30. mars har palestinerne på Gazastripen arrangert ukentlige punktmarkeringer langs grensesperringen mot Israel. De demonstrerer i anledning Nakba og flyktingenes rett til å vende tilbake. Siden marsjen startet har israelske styrker drept og såret flere titalls fredelige demonstranter, inkludert flere mindreårige. 15. mai - på Nakba-dagen - avsluttes marsjen, og vi oppfordrer alle medlemmer til å vise sin solidaritet og møte opp på lokale arrangementer.

**OSLO PRIDE
+ PALESTINA
= SANT**

GLOBALISERINGS- KONFERANSEN

Globaliseringskonferansen er årets største begivenhet for deg som vil forstå og forandre verden!

Globaliseringskonferansen 2018 finner sted i Oslo 12. - 14. oktober ved Kulturkirken Jakob og DOGA konferansesenter. Palestinakomiteen er som vanlig med, og denne gangen samarbeider vi med Attac om temaet *uetiske investeringer i utlandet*.

I slutten av juni er det Skeive dager, eller Oslo Pride, som preger bybildet i hovedstaden. I år blir Palestinakomiteen med på dette, og hovedintensjonen er å belyse hvordan staten Israel bruker skeive for å framstå som et tolerant demokrati, samtidig som de undertrykker den palestinske befolkningen på alle områder. Dette har mange skeive reagert på, både nasjonalt, internasjonalt og ikke minst skeive organisasjoner i Palestina. Israel har gjennom kampanjen sin «Brand Israel» deltatt på parader med å dele ut israelske flagg og sende israelske artister dit. Mange steder har dette blitt reagert på, men av og til har det fått passere.

Palestinakomiteen i Norge vil sammen med Queers4Palestine, og Salam, en muslimsk, skeiv organisasjon, diskutere dette på Pride House. Vi vil også delta i paraden under parolen «Nei til Pinkwashing», begrepet som blir brukt om Israels forsøk på å renvaske seg gjennom å framstå som tolerante overfor skeive. Mer informasjon følger på nettsidene, litt nærmere datoen for Oslo Pride. Stay tuned!

FINKELSTEIN & GILBERT

Palestinakomiteen hadde gleden av å ha Norman Finkelstein på besøk i februar, noe som resulterte i fullt hus og kø utenfor møtelokalet i Oslo. Mads Gilbert ledet samtalen med Finkelstein, som er aktuell med boken «GAZA: An Inquest into Its Martyrdom». Norman Finkelstein besøkte også Bergen og Tromsø mens han var i Norge. Også der trakk den israelske forfatteren fulle hus.

Foto: Synne Dahl

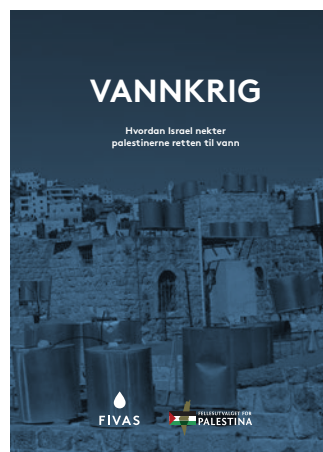
VANNKRIG

Ny rapport som konkretiserer hvordan Israel nekter palestinerne retten til vann.

FIVAS har i samarbeid med Fellesutvalget for Palestina utarbeidet en utfyllende rapport om vann i Palestina.

De løfter frem og belyser konkrete eksempler på hvordan Israels vannpolitikk bidrar til folkerett- og menneskerettsbrudd. Rapporten viser hvordan okkupasjonen står i veien for palestinerenes oppfyllelse av menneskerettighetene til vann og konsekvensene dette medfører.

Rapporten kan leses eller lastes ned på Palestina.no

OPERASJON DAGSVERK 2018 TIL PALESTINA

Operasjon Dagsverk går i år til KFUK/KFUM GLOBAL sitt arbeid for palestinsk ungdom. Gjennom Internasjonale uker på alle ungdomskoler og videregående vil alle norske ungdommer få bedre kunnskap om Palestina.

TEKSTEN ER HENTET FRA NETTSIDENE TIL OPERASJON DAGSVERK

OD 2018 støtter palestinsk ungdom sin innsats for en bedre fremtid. Ungdom i Palestina betaler prisen for en konflikt de ikke var med på å starte, og er lei av å høre at det ikke finnes noen løsning. Man trenger ikke å velge side for å være enige om at alle ungdommer fortjener sine grunnleggende menneskerettigheter innfridd, uansett hvor de kommer fra. Gjennom OD 2018 kan elever ved norske skoler lære mer om konflikten, og bidra til at 10 000 ungdommer kan ta kontroll over sin egen framtid og være med å skape fred.

ÅRETS OPERASJON DAGSVERK VIL BIDRA TIL AT:

- Ungdom som vokser opp i konflikt får en bedre hverdag gjennom traumebehandling
- Ungdom har trygge skoler og lokalsamfunn som ikke er preget av krig
- Kvinner deltar i samfunnet på lik linje med menn
- Ungdom har kunnskap om sine rettigheter og verktøy til å påvirke politikk og sin egen fremtid

INTERNASJONAL UKE:

15.-26. NOVEMBER.

OD-DAGEN: 1. NOVEMBER.

BER UNIVERSITETET I STAVANGER DROPPE ISRAEL-SAMARBEID

Palestinakomiteen i Stavanger har tatt initiativ til et nytt opprop der de ber Universitetet i Stavanger bryte forskningssamarbeidet med det israelske universitetet Technion. Avtalen mellom UiS og Technion handler primært om utveksling av erfaring og forskning innen petroleumsteknologi. En rekke lokale partier og organisasjoner, inkludert Arbeiderpartiet i Stavanger og LO i Stavanger og omegn, har signert oppropet.

Gå inn på
Palestinakomiteen.no
for å lese mer og
signere oppropet!

**VI ER PÅ
INSTAGRAM!**

Følg oss!

@palestinakomiteenorge

Palestinske jenter før Nakbaen.

HISTORIEN OM NAKBA

I år er det 70 år siden al-Nakba, «katastrofen». Å forstå Nakbaen er avgjørende for å forstå dagens situasjon i Palestina og Israel.

TEKST: JONAS IVERSEN

Palestinere flykter fra sine hjem under Nakbaen i 1948.

Det har vært krevende å skrive denne artikkelen. Ikke fordi det var så mange nye ting jeg måtte sette meg inn i, men fordi det å skrive om en forbrytelse mot menneskeheten mange ikke vet så mye om, og en historie som betyr mye for millioner av mennesker, er krevende. Og det burde det kanskje også være. Historien handler om etnisk rensing i Palestina i 1948. Palestinerne kaller den «al-Nakba» («katastrofen»).

DETTE ER NAKBAEN

I år er det 70 år siden Israel ble etablert. Det er viktig å vite at opprettelsen av denne staten i 1948 skjedde på bekostning av et eksisterende palestinsk samfunn. 531 landsbyer ble ødelagt, og nesten 800 000 palestinere ble fordrevet fra sine hjem.

Dette foregikk systematisk og intensjonelt av den sionistiske bevegelsen – en bosetterkolonialistisk bevegelse med røtter fra Europa.

Sionismen er en form for nasjonalisme der målet er en jødisk stat i Palestina.

Israel ble opprettet på 80 prosent av det territoriet som fram til 1948 het Palestina. 90 prosent av palestinerne som bodde innenfor dette området ble kastet ut.

Nakba-dagen 15. mai handler om å få frem sannheten om denne historien. Kunnskap

om Nakbaen er en forutsetning for å forstå hva den såkalte Israel-Palestina-konflikten handler om.

Å forstå Nakbaen er avgjørende for å forstå dagens situasjon. 1948 kan virke lenge siden for mange. Leser man om Palestina kun i nyhetene er inntrykket fort at det er okkupasjonen som er problemet, og dermed trenger man ikke se lenger tilbake enn 1967. I de tilfellene hvor Hamas spiller en sentral rolle i nyhetsbildet, fremstår det hele kun som en konflikt mellom Israel og Hamas. Årsakene trenger derfor ikke å spores lenger tilbake enn da Hamas ble opprettet sent på 1980-tallet. Sannheten er at okkupasjonen og Hamas er en fortsettelse og en reaksjon på det sionistiske prosjektet som fikk sitt gjennombrudd med Nakbaen i 1948.

Så hva skjedde egentlig i 1948? 1948-krigen kan deles inn i ulike faser. En naturlig deling er før og etter 14. mai 1948, dagen da Israel erklærte seg

som en selvstendig stat. Frem til da hadde de voldelige handlingene stått mellom det palestinske samfunnet på den ene siden, og sionistbevegelsen og det jødiske bosettersamfunnet på den andre.

Dagen etter 14. mai blandet styrker fra de arabiske nabolandene seg inn i krigen. De forsøkte å hindre at Israel ble opprettet på ▷

«531 landsbyer ble ødelagt, og nesten 800 000 palestinere ble fordrevet fra sine hjem»

palestinsk land. De forsøkte også å stoppe den fordrivelsen av palestinerne som allerede hadde begynt.

Den sionistiske fortellingen om 1948, som har vært den dominerende fremstillingen i Vesten siden, har ignorert sionistbevegelsens fordrivelse av palestinerne før de arabiske nabolandene intervenerte 15. mai, altså etnisk rensing-operasjonene som fant sted allerede i april og mai 1948.

Nabolandenes angrep på Israel 15. mai 1948 blir ofte fremstilt som anti-jødisk aggresjon som kom ene og alene fordi Israel erklærte seg som en selvstendig jødisk stat. Sett i lys av at palestinerne allerede ble fordrevet og massakrert av de sionistiske styrkene, kan nabolandenes angrep på Israel like gjerne bli kalt en humanitær intervensjon, i den grad intervensjonen kunne stoppe en påbegynt forbrytelse mot menneskeheten, slik etnisk rensing er definert i folkeretten.

Det er mye å si om nabolandenes motiver og engasjement i krigen mot Israel. Poenget mitt er at Israels etniske rensing av Palestina

var planlagt og en naturlig konsekvens av det pågående sionistiske koloniprojektet. Det var ikke et tilfeldig eller nødvendig biprodukt av krig og selvforsvar, slik det ofte blir fremstilt.

MASSAKRE SOM MIDDEL FOR FORDRIVELSE

I løpet av 1948-krigen begikk væpnede sionist-styrker (som i løpet av krigen ble til den israelske hæren) titalls massakrer av palestinere. Massakre ble brukt som en metode for å skremme andre palestinere på flukt. Den mest kjente og kanskje mest virkningsfulle massakren var i Deir Yassin 9. april 1948, der rundt hundre palestinere ble drept. Kunnskap om massakren spredte seg raskt i befolkningen og bidro til frykt og masseflukt. Deir Yassin er den mest kjente massakren – og bidro også til at nabolandene grep inn for å stoppe Israel – men flere andre mer ukjente massakrer var like store eller større. For eksempel skal de israelske styrkene ha massakrert flere hundre palestinere i både Lydda og Dawayima i løpet av 1948.

Det kan være vanskelig å få nøyaktig informasjon om slike hendelser. Og det

Deir Yassin, april 1948. Den palestinske landsbyen ble angrepet av sionistiske militser en knapp måned før opprettelsen av staten Israel. Angrepet og den påfølgende massakren resulterte i at et stort antall av innbyggerne ble drept. Kunnskap om massakren spredte seg raskt i befolkningen og bidro til frykt og masseflukt.

«Det var en militærplan for å fordrive flest mulig palestinere fra det som skulle bli Israel»

Palestinske flyktninger i 1948. Palestinerne som flyktet i 1948-1949 og i 1967 har flyktningstatus ifølge FN. Det samme gjelder deres etterkommere. FN har en egen organisasjon, UNRWA, som arbeider for de over fem millioner registrerte palestinske flyktningene som bor i Palestina (Vestbredden, Øst-Jerusalem og Gazastripen) og i nabolandene Jordan, Libanon og Syria.

blir ikke lettere av at nye israelske forskere møter press fra ulike israelske institusjoner (Les mer om det i artikkelen: «The Tantura massacre of 1948 and the academic character assassination of Teddy Katz»).

ETNISK RENSING I GALILEA: OPERASJON HIRAM

Rundt ti av massakrene i 1948 skjedde under Operasjon Hiram 29.-31. oktober, da israelske styrker skulle fordrive palestinerne fra Galilea i nord. Israel hadde på det tidspunktet fått god kontroll på krigen mot nabolandenes styrker. Trusselen var avverget, selv om krigen ikke var avsluttet. Det som gjenstod nå var å bli kvitt flest mulig palestinere fra det området Israel tok sikte på skulle bli statens territorium, i hvert fall i denne omgang. Det var altså 80 prosent av Palestina, langt mer enn hva FN hadde foreslått gjennom deres anbefalende delingsplan.

Israel brydde seg verken om FN eller palestinernes rettigheter. Sionistledelsen hadde sin egen plan for Palestina, som de kalte Plan D. Det var en militærplan for å fordrive flest mulig palestinere fra det som skulle bli Israel – altså en plan som ble forstått og gjennomført som etnisk rensing. Det var viktig å fullføre den etniske rensingen av Palestina mens sionistene fortsatt hadde anledning til drastiske metoder, slik konteksten av krig ga muligheten til.

KREVENDE ETNISK RENSING

Én av grunnene til at det ble så mange overgrep og massakrer under Operasjon Hiram var at palestinerne i større grad hadde bestemt seg for å bli værende i sine landsbyer, til tross for risikoen for å bli drept. De hadde innsett at hvis de flyktet ville de neppe få muligheten til å komme tilbake. Denne opplevelsen av at flukt var et verre alternativ ►

enn tidligere antatt, bidro til at folk i større grad nektet å forlate sine hjem. Dette gjorde etnisk rensing litt mer krevende for de israelske soldatene. Det førte til mer brutal vold mot sivilbefolkningen i forsøk på å få dem til å flykte. De fleste palestinerne ble likevel fordrevet, og mange landsbyer ødelagt.

Under Operasjon Hiram foregikk det mange henrettelser av palestinere på en ryddig og systematisk måte, ofte opp mot en vegg eller ved siden av en brønn. Blant dem som har forsket mest på dette er den israelske historikeren Benny Morris. Han hadde følgende kommentar om disse henrettelsene under Operasjon Hiram:

«That can't be chance. It's a pattern. Apparently, various officers who took part in the operation understood that the expulsion order they received permitted them to do these deeds in order to encourage the population to take to the roads. The fact is that no one was punished for these acts of murder. Ben-Gurion silenced the matter. He covered up for the officers who did the massacres.»

David Ben Gurion var den øverste lederen for sionistbevegelsen på denne tiden, og ble Israels første statsminister. Andre som også ble statsministere i Israel deltok i Nakbaen i 1948. Menachem Begin, som var leder for terrororganisasjonen Irgun, og Yitzhak Shamir, som var leder for terrororganisasjonen Stern-gjengen, er to eksempler.

NAKBAEN VAR ET VENDEPUNKT

1948 var et vendepunkt i maktforholdet mellom de jødiske innflytterne og den palestinske lokalbefolkningen. De førstnevnte skaffet seg en stat, mens sistnevnte mistet sitt land.

Situasjonen i Palestina i perioden 1882-1948 – fra de først europeiske sionistene bosatte seg i Palestina og frem til Nakbaen – kan karakteriseres som en konflikt mellom to nasjonalismer; en konflikt mellom jødisk nasjonalisme (sionisme) og palestinsk nasjonalisme.

Om tiden etter Nakbaen er ordet konflikt lite informativt. Det er heller med på å skjule det skjeve maktforholdet Nakbaen resulterte

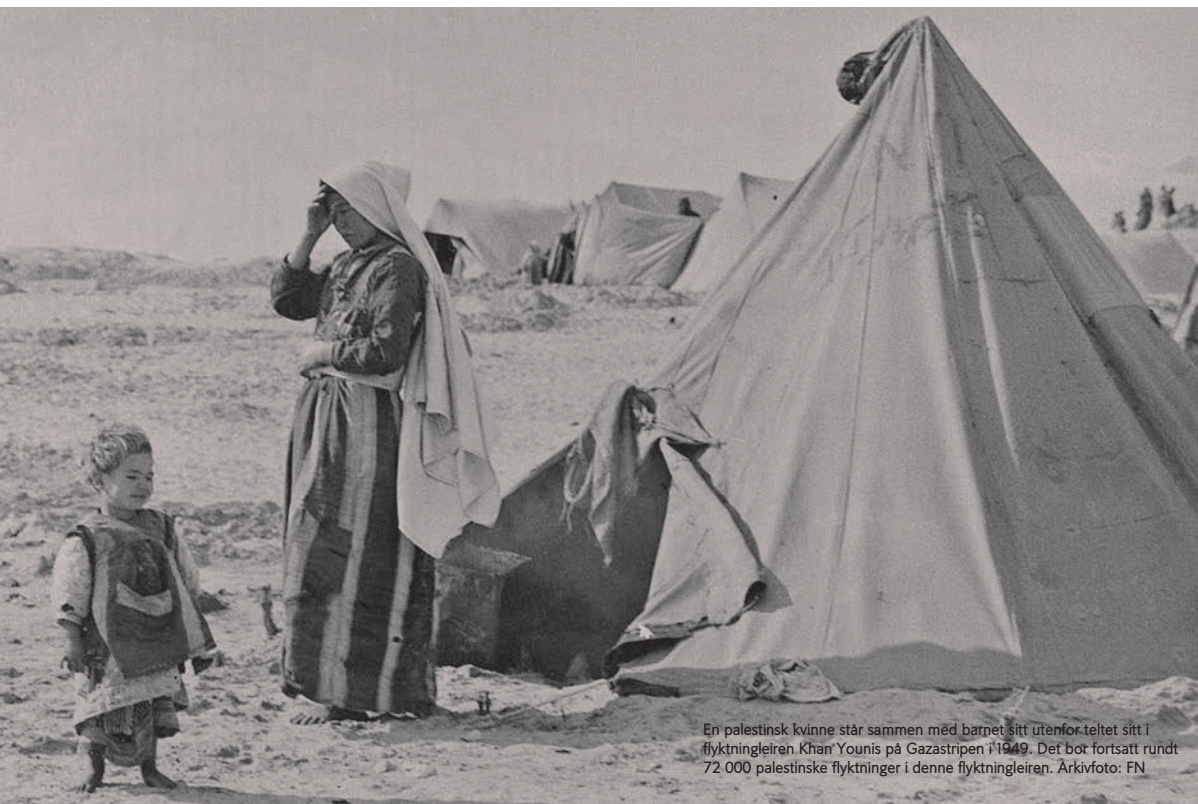

i, og sier ingenting om palestinernes rettigheter. Andre ord må til for å beskrive forholdet mellom Israel og palestinere etter 1948.

Israel var fra første stund en undertrykkende og ekskluderende apartheidstat, som senere utvidet sitt område ytterligere gjennom krigføring, etnisk rensing og okkupasjon. Israel fordrev 300 000 palestinere fra Vestbredden i 1967.

Konflikten mellom Israel og nabolandene ga den nødvendige unnskyldningen for å gjøre store, voldelige steg i retning av å fullføre det sionistiske prosjektet om å gjøre hele Palestina om til en såkalt jødisk stat. Israel fortsatte annekteringen av palestinsk land bit for bit etter strategien «mest mulig land, færrest mulig palestinere».

Det som er kjent som Israel-Palestina-konflikten har siden 1948 primært handlet om den israelske statens undertrykkelse og ekskludering av det palestinske folk, israelsk okkupasjon og annektering av palestinsk land og ressurser,

En palestinsk kvinne står sammen med barnet sitt utenfor teltet sitt i flyktingleiren Khan Younis på Gazastripen i 1949. Det bor fortsatt rundt 72 000 palestinske flyktinger i denne flyktingleiren. Arkivfoto: FN

og palestinsk kamp for sine rettigheter.

Å formidle sannheten om Nakbaen i 1948 er en viktig del av palestinernes frigjøringskamp – og vi kan alle delta! Palestinerne har lenge forsøkt å fortelle sannheten om Nakbaen i 1948. Noen israelere jobber også med det. Kanskje den viktigste boka om Nakbaen er skrevet av den israelske historikeren Ilan Pappé, «The Ethnic Cleansing of Palestine», fra 2006.

Den israelske nonprofit-organisasjonen Zochrot har siden 2002 arbeidet med å få sannheten om Nakbaen frem i det israelske samfunnet. De samler kunnskap om Nakbaen gjennom bilder, vitnesbyrd, kartlegger tapte palestinske landsbyer, etc. Blant vitnesbyrdene som har blitt gjort er av israelske soldater som deltok i krigen i 1948. Én av soldatene oppsummerte sin egen og andre israelske soldaters mentalitet under krigen med å si: «Vi kom for å ta over landet fra utlendinger. Det var utgangspunktet for

vår tenkning. Vi fordrev dem [palestinerne] på grunn av sionistisk ideologi».

BDS ER VEIEN Å GÅ

Israel er fortsatt en sionistisk stat. Landet feiret sionistbevegelsens 120-årsjubileum i fjor. Palestinakomiteens rolle i palestinernes frigjøringskamp er å bidra til at det legges tilstrekkelig press på Israel – ved bruk av boikott, desinvesteringer og sanksjoner (BDS) – slik at Israel følger folkeretten og gir opp det rasistiske sionistprosjektet.

BDS som virkemiddel vil få økt støtte i befolkningen hvis vi klarer å formidle sannheten om den uretten som palestinerne er offer for. Da er Nakbaen en vesentlig del av historien. Nakbaen i 1948 var et gjennombrudd for sionistbevegelsens mål om å opprette en jødisk stat i Palestina. La oss nå gjøre markeringen av Nakbaen 70 år til et gjennombrudd i BDS-bevegelsens kamp for et fritt Palestina. Vi ses på demonstrasjon! ✌

NORSK-PALESTINERE
**FØDT FØR
NAKBA**

I forbindelse med Nakba har Palestinakomiteen laget en liten film om norsk-palestinere som har opplevd Nakbaen. Møt tre flotte herrer med en sterk historie.

FOTO: SYNNE DAHL

YOUSSEF IRAKI

FØDT I 1945 I HAIFA
BOSATT I LØRENSKOG

Foreldrene mine drev med jordbruk, vi hadde en gård og storfe, og levde av det. Men vi mistet alt, så vi hadde ingen penger da vi kom til Libanon - bare det vi hadde på kroppen. De [flyktninger i Libanon] snakket om Palestina som en levende legende, et paradys. Hele tiden sammenliknet de deres liv i Libanon med livet i Palestina. «Appelsiner i Libanon smaker ikke det samme som i Palestina, olivenoljen er ikke den samme.» Hele tiden levde vi på fortiden, og hadde et håp om at vi en dag skulle vende tilbake. Den gangen fikk vi beskjed om at vi skulle være borte maks en måned, og at vi skulle tilbake etter at krigen var over. Men det er nå 70 år siden, og det har ikke skjedd noe.

GHAZI BADR DAJANI

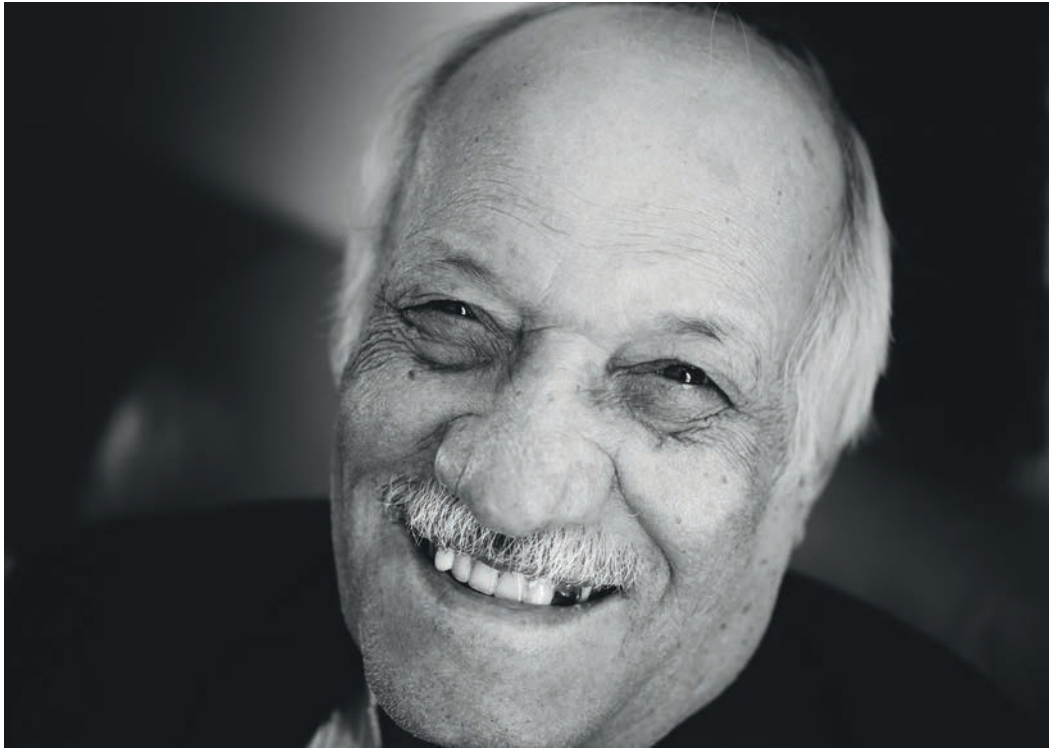
FØDT I 1936 I JAFFA
BOSATT PÅ FAGERNES

Før 1948 levde vi i harmoni med jøder, kristne og muslimer. Vi trodde aldri at vi var fiender.

Vi hadde aldri trodd at dette ville skje. Jeg savner hjemmet mitt. Min far solgte appelsiner, og vi fikk de papirarkene som vi brukte til å lage drager av. Så jeg hadde en stor haug.

Vi pleide å gå til stranden og fly dem.

Jeg savner det.

MOHAMMED ZOUBIDI

FØDT I 1940 I BIZAN
BOSATT PÅ HOLMLIA

Vi lærer barna våre at målet er å kjempe til vi vender tilbake til hjemlandet vårt. Vi har ikke noe imot det jødiske folket. Vi er kun imot den sionistiske bevegelsen, og de som kom til Palestina for å drive oss vekk og for å bo i våre hjem. Min drøm? Først og fremst å vende tilbake til hjemmet mitt i Bizan. Det vil ta lang tid, men til syvende og sist så er det vårt hjemland, og vi vil vende tilbake.

TA TIDSMASKINEN TILBAKE TIL FØR 1948

I Lifta ser man sporet etter livet før Nakbaen i enhver bygning som fortsatt står.

TEKST: JORUNN AANENSEN KALVIK FOTO: ANDREA OKSDØL LERVIK

Hvorfor den palestinske landsbyen Lifta, som ligger så lett synlig i åssidene ned mot motorveien mellom Jerusalem og Jaffa, ikke er fjernet eller overtatt permanent av israelske bosettere er det ingen som har funnet noe godt svar på.

Ifølge UNESCO er Lifta et av 25 verdensmonumenter som står i fare for å bli ødelagt, og stedet er på UNESCOs verdensarvliste. Israel vurderer å trekke seg fra UNESCO, så de kommer nok ikke til å forhaste seg med å renovere landsbyen. I 1987 hadde Israel planer om å gjøre dette om til en turistattraksjon for å skape historisk eierskap til stedet. Dette har det ikke blitt noe av. Foreløpig er også planene til eiendomsutviklere i Israel om å bygge luksuseiligheter her blitt stoppet. Arkitekter og historikere har kartlagt de mange husene og forsøkt å rekonstruere hva

slags samfunn dette var, og dermed har dette satt en foreløpig stopper for videre planer.

BOSETTINGER

Noen få av husene var inntil i fjor bebodd av israelske bosettere, men i dag står landsbyen helt tom, med sine godt synlige hus og ruiner spredt utover et stort område.

Jeg besøkte Lifta i mars 2018, ei lita stund før palestinerne markerer Nakbaen, katastrofen som rammet dem for 70 år siden. Landsbyen er en av få som nærmest er uberørt, i motsetning til de fleste av de 531 forlatte landsbyene i 1948, og mange av bygningene som palestinerne brukte og bodde i står der som stille vitner om tiden som var. Arkeologer har saumfart de 75 husene som står der. De skjemmes nå av forsøpling og tagging utført av israelske bosettere, og da vi var der så vi

flere ungdommer som så ut til å bruke stedet som et sosialt treffsted, hvor det både ble drukket alkohol og brukt narkotiske stoffer. Vi så også rester av flasker og brukerutstyr inne i ruinene, sammen med annet søppel. Den gamle vannkilden ble brukt som badekulp for feststemte og høylytte ungdommer da vi var der, men vi kunne likevel ane hvordan det må ha sett ut.

FORSTAD TIL JERUSALEM

Arkeologiske funn viser at det har vært anlagt en landsby der helt tilbake til romersk tid, i over 200 år, plassert rundt kilden i Wadi al - Shami. Lifta var en forstad til Jerusalem, og bøndene derfra dro til Jerusalem for å selge produktene sine, som bestod av for eksempel oliven, druer og ulike kornsorter. Husene i landsbyen er hovedsake-

lig bygd av stein, og de følger konturene i landskapet. Det er en arkaisk, fredelig idyll over disse gamle steinhusene.

Da vi besøkte landsbyen var det vindstille og rundt 30 grader. Vi spaserte i noen av de gamle gatene. De var delvis overgrodd av det som så ut som ugress, som hundekjeks og brennesler. Inne i murhusene var det svalt og høyt under taket. Rikt utsmykkede marmorfliser vitnet om tidligere rikdom. Landsbyen var også spredt mot øst, hvor gravstedene til innbyggerne fremdeles ligger, oppover bakken mot Mount Khallat al-Tarha. Arkeologene og forskerne som undersøkte landsbyen ble assistert av etterkommere av Liftainnbyggere, som nå bor i Øst-Jerusalem. Sammen laget de et kart over nettet av familier som bodde der, og gjenskapte gater og torg, terrasser og landbruksfasiliteter digitalt. Vi kunne se ruiner etter hus og butikker, og i tillegg skal det være to kaffebarer og en skole der.

FØR NAKBA

Guiden vår fortalte at Liftas befolkning var overveiende muslimsk, men det var også kristne innbyggere som bodde der. I landsbyen gikk vi også inn i moskeen, som hadde en avdeling for menn og en for kvinner. ▷

Den gamle vannkilden blir i disse dager brukt som samlingssted for israelske ungdommer.

Allerede i de første dagene av krigen i 1948 ble Lifta og nabolandsbyene angrepet av medlemmer av den paramilitære organisasjonen Haganah. Haganahs historie sier at «sikring av den vestlige utgangen av byen medførte utkastelse av arabere fra Romema og Shaykh Badr. Etterpå forlot araberne også Lifta.» Andre kilder gir ytterligere detaljer. Ifølge den israelske historikeren Benny Morris avfyrte Haganah de første skuddene i desember 1947 og drepte den palestinske eieren av en bensinstasjon i Romema. Mannen som ble drept var mistenkt for å informere arabiske styrker om at jødiske konvoier var på vei til Tel Aviv. Den palestinske historikeren Arif al-'Arif legger til at kaffehuset i Lifta ble angrepet 28. desember, og at seks menn ble drept og syv skadet. New York Times setter antall døde til fem, og legger til at medlemmer av Stern-gjengen stoppet bussen utenfor kafeen, skjøt mennene med maskingevær og kastet granater.

Al-'Arif skriver at de fleste av innbyggerne forlot Lifta etter angrepet på kaffehuset og at resten ble evakuert kort tid etterpå. Disse handlingene ble fulgt av en rekke andre angrep, med Haganah, Irgun Zvai Leumi og Stern-gjengen, som flere ganger raidet både Romema og Lifta. Flere hus ble plyndret og skadet. De fleste hus på østsida av Lifta ble også revet. Morris legger til at formålet med disse rivningene var å få de palestinske

innbyggerne ut av deres hjem, og i stor grad ble dette målet oppnådd.

På et møte den 7. februar 1948 uttrykte Jewish Agencys leder David Ben-Gurion sin tilfredshet med resultatet av angrepene: «Fra inngangen til Jerusalem gjennom Lifta-Romema, gjennom Mahane Yehuda, King George Street og Mea Sharim - Det er ingen fremmede. Ett hundre prosent jøder.»

Angrepet på «Right to return»-marsjen viser atsporene etter Nakbagirfremdrift. Verden kan se at flyktningene har vært bosatt i Palestina/Israel. Men flyktningene får ikke vende hjem. *En forkortet versjon av denne artikkelen trykkes i Fædrelandsvennen 15. mai 2018.* ✌

KILDE:
AL-KHALIDI, WALID (ED.) 1992: ALL THAT REMAINS: THE PALESTINIAN VILLAGES OCCUPIED AND DEPOPULATED BY ISRAEL IN 1948. WASHINGTON DC

Åssidene bærer fortsatt preg av dyrket jord, og oliventrærne står fortsatt.

Husene bærer preg av gammel rikdom.

Glade barnehagebarn.
Foto: Grete Thunold

FADDERORDNINGEN RAPPORT FRA SHATILA

Lederen av Beit Atfal Assumoud-senteret (BAS), Jamila Shehadeh, har skrevet en rapport med beskrivelse av situasjonen i Shatila, aktiviteter og prosjekter i leiren. Hun sender en takk til Palestinakomiteen og til sponsorene som støtter deres arbeid for å gjøre leveforholdene lettere for dem de møter i sitt arbeid. Hun sier at deres norske venner ikke bare støtter barna og familiene økonomisk, men også styrker de ansattes innsats og får alle til å føle at de ikke er alene i verden. De setter stor pris på at vi har tillit til deres arbeid for palestinske flyktninger i Libanon.

GENERELT OM SITUASJONEN I SHATILA

Trass i enkelte forebedringer er forholdene i leiren fortsatt de samme. UNRWA har sammen med en lokal organisasjon startet å samle søppel i helger og ukedager, men gatene i leiren er fremdels fuktige og mørke på grunn av de høye bygningene som blokkerer for sollyset. Dette har negativ innvirkning på helsen til innbyggerne.

Når det gjelder elektrisitet, er tilførselen fremdeles ustabil, noe som tvinger folk til å kjøpe tilstrekkelig strøm for en høy sum i måneden fra private generatoreiere. Røyken fra disse generatorene forårsaker puste-problemer hos barn og særlig hos nyfødte. Bunter av elektriske ledninger som henger lavt i gatene er svært farlige. I fjor forårsaket disse ledningene dødelige skader på tre personer inkludert et barn. Springvannet er

fremdeles salt og skadelig å drikke. Folk er derfor tvunget til å kjøpe plastkanner med drikkevann, noe som ytterligere forverrer folks økonomiske problemer.

HELSE- OG SOSIALSITUASJON

Dessverre har palestinerne i leirene fremdeles ikke et tilfredsstillende helsetilbud. Det er to klinikker i Shatila: UNRWA og PRCS (Palestinian Red Crescent Senter) som kan tilby undersøkelser, men ikke gi medisiner. Dette er et grunnleggende problem ettersom medisiner til pasienter som er kreftsyke eller har hjerteproblemer er svært dyre, og pasientene ikke har råd til å skaffe dem.

Per dags dato er innbyggertallet i Shatila på rundt 22000, og tallet har økt etter Syria-krisen. De fleste innbyggerne i leiren bor på ett rom og bruker det andre til å selge dagligvarer, internettutstyr eller apotekvarer for å kunne ha litt inntekt til familien.

PROSJEKTER OG AKTIVITETER

Familieprogram: Shatilasenteret gir hjelp til 118 barn i 64 familier. Disse familiene og barna lever under de dårligste forholdene i leiren. Noen barn er foreldreløse, andre er fra fattige familier der en syk far ikke kan arbeide. Sykdom som kreft eller psykiske problemer medfører dyre behandlinger og medisiner. Tre sosialarbeidere følger opp de sponsede familiene med regelmessige hjem-

mebesøk for å prøve å hjelpe familiene.

Støtte til eldre: For tiden tar senteret seg av tre eldre som ikke har nær familie som kan forsørge dem. Målet med støtten er å oppmuntre slektninger og naboer i å bistå senteret med å ta seg av de eldre.

Barnehager: Senteret driver barnehager på tre aldersnivå for 81 barn, 21 av dem er palestinerne fra Syria. Det er fem førskolelærere, en for engelskundervisning og en assistent som bistår de andre. Førskolebarna får et sunt måltid hver dag laget av mødre på frivillig basis. Måltidet har stor betydning for disse barna som på grunn av familiens økonomiske situasjon har problemer med å få nok næring.

Støtteundervisning: I forrige skoleår ga senteret støtteundervisning til 54 elever, ti av dem fra Syria. Tre spesiallærere og en sosialarbeider følger opp elevene sosialt og adferdsmessig og prøver å finne løsninger for problemene de har både på skolen og hjemme. Elevene deltar også i aktiviteter på fridager.

Tannklinikk: Klinikken gir behandling til alle barna og deres familier som er støttet av senteret. Til sammen har 1750 barn fått behandling som er gratis.

Veiledning: Ungdom får veiledning i ulike temaer som bevissthet om likhet mellom kjønnene, sinnekontroll, konfliktløsning, puberteten og hygiene. Målet er å sette ungdommen i stand til å ta riktige beslutninger og øke deres ferdigheter slik at de selv kan bli likemennveiledere i framtida. Disse veilederne gjennomgår intensiv opplæring for å tilegne seg kunnskap og trene ferdighetene sine.

Foreldre deltar på seminarer som tar opp ulike temaer, for eksempel hvordan kommunisere med ungdommer, konsekvenser ved ekteskap i ung alder, narkotika med mer.

Prosjekt arbeidstrening: I de tre tidligere skoleårene har 13 elever fått stipend i emnene data, elfag, førskoleutdanning. Dersom de står til eksamen, vil de enten få jobb eller fortsette universitetsutdanning.

Senteret gjør sitt beste for å skaffe jobb for arbeidsledige og oppmuntrer noen elever til å søke seg inn på Sibling Training Center

(UNRWA), og til yrker som for eksempel blikkenslager eller rørlegger.

Kulturaktiviteter: En av kulturaktivitetene er den tradisjonelle dansen Dabkeh og musikk. Dansen er en viktig rekreasjon for barn og unge, der de kan uttrykke sine følelser og få mer selvtillit når de opptrer i konserter og på festivaler. Senteret har også to musikkgrupper for 41 barn/ungdommer som spiller ulike instrumenter og synger. Utflukter, maling og håndarbeid er eksempler på andre aktiviteter som er viktige for å skape gode opplevelser for barna.

MARIANAS HISTORIE

Mariana har en medfødt sykdom som medfører månedlig blodoverføring som er forsikret av BAS og koster 135 USD pr måned. Familien hennes består av fem medlemmer. Faren ble drept av ei bombe i Syria. Moren og barna kom til Libanon og bor i Shatila. Hennes eldste bror på 24 år er savnet i Syria, og moren vet ikke hvordan det er med han. De to andre sønnene på 18 og 17 år bor også med moren. Begge har sluttet på skolen for å jobbe, men i leiren er det kun usikre strøjobber. De kan ikke gå utenfor leiren fordi de ikke har lovlig opphold i Libanon.

Familien bor i en mørk og usunn leilighet for 220 USD i måneden. Leveforholdene har en negativ påvirkning på hele familien, og særlig på Mariana. UNWRA betaler familien 160 USD i måneden, et beløp som ikke rekker til husleien. I tillegg til den månedlige medisinske behandlingen, har Mariana også behov for dyr spesialernæring. Shatilasenterets oppfølging av familien innebærer at de er en del av familieprogrammet og får økonomisk støtte. Mariana har plass i barnehagen, noe som har en positiv innvirkning på henne. Hun får dekket utgiftene til behandling gjennom BAS og noen ganger gjennom gaver fra folk. Moren får støtte og oppmuntring til å lage pickles og syltetøy som kan selges. Hun tar også del i aktivitetene ved senteret, noe som gjør henne sterkere og øker selvtilliten hennes.

Oversatt til norsk av Grete Thunold[§]

NORSK FISKEBÅT MOT GAZA

For første gang er det en norsk båt med i Freedom Flotilla. Den tidligere fiskebåten «Kårstein», som nå er omdøpt til «Al Awda» (The Returning), er klar for sin lange reise mot Gaza.

TEKST OG FOTO: JAN P. HAMMERVOLD, SKIPSKOKK OG P.T BÅTBYGGER

En norsk fiskebåt skal være med i Freedom Flotilla 2018. Ship to Gaza Norway (STGN) og samarbeidspartnerne i Freedom Flotilla Coalition (FFC) har et fellesprosjekt med svenske STGS om å bruke en norsk fiskebåt i sommerens aksjon for å bryte blokaden av Gaza. I vinter har båten ligget i havn på Vestlandet der det har blitt bygget nye lugarer med mer, og motoren har blitt overhaldt.

HVA ER POENGET?

Hver gang vi rustet opp båter for å bryte blokaden av Gaza, møter vi de samme innvendingene og spørsmålene: Hva i all verden er vitsen med dette? Dere kommer jo aldri fram? Svaret er det samme: Publisitet. Over store deler av verden blir forsøkene våre på å bryte blokaden av Gaza slått stort opp. Vi blir omtalt i store publikasjoner som Washington Post og New York Times. Interessen

internasjonalt har ikke blitt mindre etter at Roger Waters og Pink Floyd gikk ut til støtte for oss og våre aksjoner. Men ikke i Norge, i Norge ties Israels angrep på Gazas fiskere ihjel.

I Norge mente statsministeren at forgiftningen av to russere i London var verre enn at israelske soldater slakter ned ubevæpnede demonstranter som har en fredelig demonstrasjon på eget landområde. Med seg på laget fikk hun Israels ambassadør Raphael Schutz, som omtalte nordmenn som etterkommere av Vidkun Quisling og som følgelig var fulle av løgner og antisemittisme. Riktignok ikke alle nordmenn, korrigerte ambassadøren noe senere. Det er en gåte at han ikke ble utvist.

Under nedslaktningen av fredelige demonstranter på Gazastripen tidligere i våres skrøt Israels statsminister Netanyahu

uhemmet av sine modige soldater. Forsvarsminister Lieberman mente at de fortjente medaljer. Da TV-fotografen Murtaja ble drept sa Lieberman at det ikke var noen grunn til å beklage, for «det finnes ingen uskyldige i Gaza». Murtaja var altså skyldig. Han var skyldig i å være palestiner.

Dette viser oss at selv nedslakting av uskyldige sivile får minimale reaksjoner hos regjeringen, mens store deler av pressen selvsagt fordømmer vanviddet. Men dette er engangshendelser. At fiskere daglig beskyttes, blir fraranet båter og redskap og av og til drept, får liten eller ingen omtale. Derfor er det så viktig at vi ikke gir oss, men holder trykket oppe. Før eller siden må også norske myndigheter og norsk presse få opp øynene for det som skjer i Gaza. Om ikke annet for det som kan skje i 2020, da FN mener det ikke lenger er levelig på Gazastripen.

MARKERER NAKBA UNDERVEIS

Innenriks skal vi besøke arrangementer i Bergen, Leirvik, Kristiansand og Oslo.

**VIL DU STØTTE
SHIP TO GAZA?**
De trenger penger til
nødvendig utstyr og mat.
VIPPS DITT BIDRAG TIL
#509880

Ønsker å bryte den israelske blokaden av Gaza

Mandag la fiskebåten «Tilbakevendingen», eller på palestinsk, «Al Awja», ut fra Bergen. Om bord er en rekke fredsaktivister. Målet med turen er å nå frem til Gaza.

ØNSKER Å BRYTE BLOKADEN AV GAZA: Her ligger båten ved Bryggen i Bergen før avreise.
FOTO: SHIP TO GAZA NORWAY

Tom Arne Moe
@moeta60
Journalist

Publisert i går kl. 13:55
Oppdatert i går kl. 13:58

Faksimile fra NRK 1.mai 2018

I lesende stund er vel dette historie. På turen videre sydover skal vi markere Nakba sammen med svenskene i Gøteborg 15. mai. 19. mai møtes alle fire båtene, (tre av dem er svenske), i København før kursen settes mot Gaza. De to minste seilbåtene skal gå kanalene gjennom Europa, mens den største svenske båten skal gå inn i Middelhavet via Gibraltar sammen med oss. Det er planlagt et dusin større arrangementer i havnene som skal besøkes av de to større båtene; noen ganger gjør vi det sammen, andre ganger hver for oss. Båtene som går kanalene deltar i mindre lokale arrangementer på sin vei gjennom Europa. Planen er at vi skal møtes i Middelhavet i månedsskiftet juni/juli for å gå samlet mot Gaza, der vi vil ankomme i slutten av juli.

INTERESSERT I Å VÆRE MANNSKAP?

Båten bygges om til å huse et mannskap på seks og totalt rundt 30 køyeplasser. Båten vil bli fylt opp bare på den siste strekningen mot Gaza, ellers vil vi stort sett ligge på halv kapasitet. På flere av strekningene kan det være

aktuelt med norske deltakere. Dere som er interessert må sende en mail til Torstein Dahle (Torstein.Dahle@hvl.no) hvor dere skriver litt om dere selv og engasjementet deres. Dere må også oppgi når det kan passe å stå om bord. Dette haster i og med at seilasen allerede er i gang, men det er to og en halv måned til vi er framme, så det er fortsatt muligheter. Av forståelige grunner kan vi ikke gå ut med seilingsplanen. Det er «noen» som så gjerne skulle visst litt mer om dette for å kunne lage vanskeligheter for oss i havnene. Etappene varer fra tre til fem døgn og opp til ni døgn på de to lengste.

Bak FFC står organisasjoner i Canada, Hellas, Italia, Malaysia, New Zealand, Norge, Sverige, Sør-Afrika, Spania, Tyrkia og USA, samt «International Committee for Breaking the Siege of Gaza» og «European Campaign to End the Siege on Gaza». «Miles of Smiles» og «Free Gaza Australia» er samarbeidspartnere. 🙌

Kilder:

<https://freedomflotilla.org/about-freedom-flotilla-coalition/>

<https://www.shiptogaza.no/>

<https://www.unrwa.org/newsroom/press-releases/gaza-2020-liveable-place>

BARN BAK GITTER 2018

*Litteraturhuset i Oslo lørdag
6.oktober 2018 kl. 12-15*

TEKST: HELGA HVIDSTEN

PIM (Kampanjen palestinske barn i israelske militære fengsler) er en sammenslutning av politisk uavhengige personer som sprer opplysning om og gir støtte til palestinske barn som er blitt arrestert under israelsk militær lovgivning i okkuperte områder i Palestina. Det sitter til enhver tid rundt 400 barn i fengsel eller militær forvaring. Omtrent halvparten av barna som blir arrestert blir overført til fengsler i Israel, i strid med Genèvekonvensjonen.

Kampanjen tar utgangspunkt i en UNICEF-rapport fra februar 2013 som dokumenterer at mishandling av palestinske barn i okkuperte områder er «utbredt, systematisk og institutionalisert». Oppfølging av rapporten viser at mishandlingen ikke har minsket i nevneverdig grad. Palestinske barn blir fremdeles arrestert i skremmende militære raid midt på natten. De aller fleste får plasthåndjern, ofte smertefulle, og bind for øynene eller hette over hodet ved anholdelsen. Det er mange rapporter om fysisk mishandling som slag og spark, men også mer alvorlige anklager om hundebitt og elektriske sjokk. Barna er i alderen 12-17 år, og mistanke

om steinkasting er den hyppigste anklagen.

PIM krever at norske politikere legger et sterkere press på Israel slik at barna behandles i tråd med FNs barnekonvensjon. Vi har ved «crowdfunding» finansiert tre rettssaker med potensial til å skape presedens, og i år har Fagforbundet bevilget midler til en ny rettssak.

Årets konferanse «Barn bak gitter 2018» skjer i samarbeid med Redd Barna og vil vise konsekvensene av møtet med okkupasjonsregimet. Hvilke traumer har barna fått, hvilke konsekvenser har det fått for skolegang og fremtiden for barnet selv og for familien og landsbyen?

Vi har invitert Ivan Karakashian fra Defence for Children International, Ramallah. Psykolog Marianne Bang Hansen, professor i spesialpedagogikk Jon Håkon Schultz og Kristin Ingebrigtsen (Redd Barna) vil også delta på konferansen, som finner sted på Litteraturhuset i Oslo 6. oktober.

Følg oss på Facebook eller ta kontakt med oss hvis du har lyst til å være med i arbeidet.

**PIM - Palestinske barn i israelske militære fengsler
Grønland 12, 0188 OSLO. Org.nr. 81563142**

Talsperson: Kristin Eskeland, mobil 90 98 72 69

Ahed og Bassem Tamimi fotografert sammen før Ahed ble arrestert.

«JEG TROR ALLE FORELDRE VIL AT DATTEREN DERES SKAL VÆRE SOM AHED»

Bassem Tamimi vil ikke ha tårene våre. Han vil ha vår solidaritet. - Dere har en plikt til å støtte oss i frihetskampen, sier faren til Ahed (17).

TEKST: JORUNN AANENSEN KALVIK

«Det er ingenting ved okkupasjonen som gjør oss glade.» Ahed Tamimi svarte kontant da rettsbetjenten spurte om hun var glad for å ha fått den «milde» dommen på åtte måneders fengsel. Bassem Tamimi, Aheds far, har stolthet i stemmen når han snakker om datteren sin: «Jeg tror alle foreldre i verden vil at datteren deres skal være som Ahed.»

TÅREGASS OG SKUDDSSALVER

Jeg har med meg mine tre barn på besøk til Bassem Tamimi i hans hjem i Nabi Saleh på Vestbredden. Nå sitter hans kone fengslet sammen med datteren deres. De ble arrestert i desember 2017 etter at Ahed hadde slått til og sparket en israelsk soldat som var kommet inn på eiendommen deres. Dette skjedde like etter at fetteren hennes var blitt skutt av israelske soldater

i forbindelse med en demonstrasjon mot USAs proklamering om å flytte den amerikanske ambassaden til Jerusalem.

Amnesty International kalte Bassem Tamimi en samvittighetsfange i 2014. Han har sittet flere ganger i fengsel, og det samme har hans kone Nariman. «Dere er velkomne, dette er deres hjem.» Bassem er som palestinerne flest, gjestfri og vennlig. Samtidig snakker han med dempet stemme, preget av situasjonen. Vi ankom Nabi Saleh til tåregass og skuddsalver. Senere fikk vi se hva på film hva som hadde foregått. Den israelske menneskerettighetsorganisasjonen «B'tselem» er blant de som deler ut kameraer til palestinere for at de skal dokumentere hva som skjer i Palestina. En ung gutt ble arrestert akkurat idet vi ankom landsbyen, og noen fra landsbyen filmet det hele.

Det er nesten daglige angrep fra israelske soldater her. Innbyggerne i den lille landsbyen på Vestbredden har drevet med fredelige demonstrasjoner hver fredag siden 2012. Skal du kjøre bil til Nabi Saleh finner du ikke veiskilt som viser deg hvordan du kan komme deg dit, men følger du veiskiltene mot Halamish så vil du finne den. Palestinsk motstandskamp forbindes gjerne med denne landsbyen, og har du sett filmen «Thank God it's Friday» så har du sett hvordan landsbybeboerne trakasseres av innbyggerne fra den israelske bosettingen Halamish, som ligger like i nærheten. Og du har sett hvordan israelske soldater går til angrep med tåregass, håndgranater og gummikuler.

«Ingenting i Palestina er fritt på grunn av okkupasjonen.» Bassem Tamimi forteller litt om sin egen bakgrunn. Av og til stopper han opp for å gi beskjeder til sin yngste sønn som sitter i naborommet, av og til ringer telefonen – han svarer høflig at han ikke kan være med på Skype. Han har besøk av oss. Mange vil snakke med Bassem Tamimi om datteren hans. Datteren har blitt et ikon for alle palestinere – symbolet på den sterke, unge motstanden som vokser fram i Palestina. Bassem mener den palestinske motstandskampen er en kamp som ledes av kvinnene: «Vi har en høy andel av martyrer i Nabi Saleh. Vi har også høy prosentandel med høyere utdanning. Kvinnene i Nabi Saleh er grunnen til vår suksess. Frie, sterke kvinner fra en fri og sterk generasjon vil kunne utgjøre forandringen, og vi ser mer og mer at verden blir med i vår kamp,» sier Bassem. «Kvinnene tar ledelsen og de er stolte. Palestinas kamp er ikke en kamp som mennene utkjemper. De fredelige demonstrasjonene ledes av kvinnene.»

LÅ I KOMA I TI DAGER

Bassem er født i 1967, og har vært i fengsel ni ganger i sitt liv. Den verste var i 1993. Da de arresterte ham den gangen torturerte de

ham, og dette gjorde ham lammet. Han lå i koma i ti dager. Den dagen han ble løslatt var samme dag som hans søster ble drept. Hun dro til den israelske militærdomstolen for å hente sin sønn som var tolv det året. En gruppe bosettere begynte å slå henne utenfor rettslokalet. Bassem var der, men en soldat bandt ham og skjøv ham bort mens bosetterne slo hans søster. Hun falt til bakken, slo hodet og døde. Bassem er stille et øyeblikk. Så hever han stemmen noe. «Vi må protestere! Vi kan ikke la være å kjempe mot okkupasjonen. Ingen vil respektere oss hvis vi forholder oss stille og later som om vi føler oss frie under okkupasjonen. Det vanlige svaret på okkupasjonen, og det normale svaret på okkupasjonen, er at vår

motstand må fortsette! Lidelsene fortsetter også, ikke fordi vi kjemper imot, men fordi vi er palestinere. Dette er den første forbrytelsen vi gjør. For å bli aksepterte må vi miste vår identitet.»

Han forteller om da hans kone ble arrestert. Hun har vært arrestert fire ganger. Den ene gangen, for to år siden, ble hun skutt i beinet og kunne ikke gå. Bassems bror hadde kommet dit for å hjelpe henne og beskytte barna. Han hadde ferie. Plutselig hørte han soldater utenfor som ropte, og han gikk ut for å bringe barna i sikkerhet. Bassems kone, Nariman, syntes det hørtes ut som om noen ble skadet. Hun tok med seg kameraet, gikk ut og fant Bassems bror på bakken - blødende og med soldater rundt seg. Hun fortsatte å filme. «Dette er fremdeles vanskelig for henne å tenke tilbake på. Hun tenker på hvorfor hun ikke kastet kameraet og holdt rundt min bror. Men hun sa: - Jeg ville at verden skulle se. Kanskje den ville våkne opp og gjøre noe! Dette er livet under okkupasjonen,» fortsetter Bassem. Han rister på hodet. «Media spør meg hvorfor Ahed slo soldaten. Dette er et merkelig spørsmål - for det er jo den normale reaksjonen. Vi må spørre hver eneste palestiner, ▸

hvorfor slo du ikke soldaten? Ahed gjorde det eneste riktige, for det vil være unormalt å godta, og ikke protestere mot okkupasjonen. Skulle hun ha gitt soldaten en rose fordi han kom til vårt hjem?»

KRAV OM Å BETALE PENGER

Etter at dommeren hadde lagt fram saken til Ahed, gikk han ut. «Da han kom tilbake og leste opp dommen, ba han meg reise meg for å snakke. – Hva vil du si? spurte han.» Bassem fortalte at siden dette var endelig dom håpet han å få se Ahed bli satt fri tidligere, «så hun ikke tilbringer all sin tid i fengsel. At hun vil bli løslatt og at okkupasjonen snart skal ta slutt. Så satte jeg meg ned.» Bassem ser fornøyd ut når han forteller oss dette. «Dommeren likte nok ikke at det var dette jeg sa, han ville nok heller at jeg skulle tigge eller gråte - eller at jeg skulle fortelle ham at hun er et barn og at man ikke kan fengse barn.»

Dommen til Ahed lyder på åtte måneder og 5000 shekels. Bassem Tamimi fikk krav om å betale pengene innen en uke, ellers ville han risikere fengsel i fem måneder. «Jeg trodde ikke dette gikk an, så jeg brydde meg først ikke om det,» forteller Bassem videre, men jo, advokaten fortalte ham at dette var avgjørelsen. «Jeg gikk og betalte, men jeg tror ikke dette ville ha skjedd i noen annen domstol.»

Når han tenker på datteren og kona som sitter i fengsel, tenker han på da han selv satt i fengsel, og på sin søster som ble drept. Det bekymrer han at Ahed og moren hennes sitter i fengsel. Det er ikke lett. 99,9 prosent av alle dommer ender med fengselsstraffer for palestinerne i Ofer-domstolen.

«Jeg vet ikke om dere så da soldatene kom og arresterte Ahed?» spør han retorisk. «Dette er okkupasjonen, vårt daglige liv. Og mesteparten av tiden er det problemer med for eksempel gass, vann og elektrisitet.» Han

forteller om da Salem, hans yngste sønn, spurte moren sin: «Hva er havet?» Havet og stranda ligger 30 kilometer fra hjemmet deres, det er bare en halvtime å kjøre. «Men første gang barna mine så Middelhavsstranden var for to år siden da vi dro til Spania», forteller Bassem. Hans kone ville vise Salem hva havet er, så hun tok han med seg til kilden i landsbyen for å vise ham vannet. Soldatene stanset dem, de tillot dem ikke å se på kilden. De gikk tilbake, og hun fortalte ham at havet er stort. «Vi har vann inn til huset, men vi har ikke nok rennende vann til å fylle badekaret.» Det at landsbyens beboere ikke får oppsøke sin egen vannkilde er utfordringen de forsøker å løse ved å marsjere hver fredag. De vil marsjere til kilden, men soldatene hindrer dem hver gang.

DEN DÅRLIGE OSLO-AVTALEN

Sønnens navn - Salem - betyr «fred» på arabisk. En gang begynte sønnen å rope og gråte: «endre navnet mitt, jeg vil ikke være Salem!» Hvorfor liker han ikke navnet sitt? «Etter Oslo-avtalen, palestinerne andre Nakba, snakker vi palestinere alltid dårlig om fredsavtalen eller fredsprosessen. Han trodde at vi snakket om ham! Derfor liker han ikke navnet

sitt.» Bassem humrer litt når han forteller denne historien, men det er alvor under latteren. «Dette er en del av okkupasjonen. Hvordan den påvirker oss. Begrepene fred, frihet og rettferdighet - alle disse konseptene er vanskelige å forstå i barns mentalitet. Hvordan kan vi gjenoppbygge meningen med fred?» spør Bassem. Han ser på oss som sitter i stua hans. «Det er en del av deres ansvar, tror jeg. Jeg tror dere nå har en plikt og et ansvar. Det er ikke en belønning eller gave fra dere til palestinerne at dere besøker oss. Det er deres plikt og ansvar fordi dere ikke kan være fri hvis vi mister vår frihet.»

«Ahed gjorde det eneste riktige. Skulle hun ha gitt soldaten en rose fordi han kom til vårt hjem?»

Artikkelforfatteren sammen med Bassem Tamimi våren 2018.
Foto: Elida Kalvik

TROR PÅ FREDELIGE MIDLER

Bassem forteller at han tidligere var en del av den væpnede kampen, men at han nå tror at palestinerne situasjon kan løses med fredelige midler: «Vi har endret og akseptert, og vi tror nå på den ikkevoldelige motstanden. Ikke fordi vi ikke likte den væpnede motstanden, men fordi vi tror at den ikkevoldelige er mer tilgjengelig og akseptert. Hvis vi ser i morgen at væpnet motstand blir mer effektivt, endrer vi motstandskampen igjen.»

«Vi ønsker ikke at du skal bli trist på grunn av vår situasjon; vi vil ikke ha tårene dine.» Bassem har sagt det før, og nå gjentar han det med et glimt i øyet: «Hold på tårene dine; vi har allerede mange tårer på grunn av tåregass. Dessuten liker jeg ikke å se på meg selv som et offer. Jeg er ikke et offer, jeg er en frihetskjemper. Den nye generasjonen vil vise seg som frihetskjemper!»

Bassem har bare fått besøke Nariman i fengselet, ikke Ahed. Han og hans yngste sønn fikk besøke henne i 45 minutter. De har det ok, og de er ved godt mot. Han forteller om Ahed, som er så kvikk i replikken. I fjor ble de stoppet ved et checkpoint. Ahed

spurte soldaten om han var en terrorist. «Nei, jeg er ikke en terrorist,» hadde soldaten svart. «Hvorfor har du det våpenet?» spurte Ahed videre. «For å beskytte meg selv.» «Så du holder det ikke for å drepe meg, for å skyte meg?» Soldaten benektet dette. Hun sa: «så hvis jeg går nå, så vil du ikke skyte meg?» Han sa nei, og hun sa farvel og gikk! Bassem ler stolt. «Da hun ble arrestert, spurte en fangevokter henne «hvordan slo du soldaten?» Hun svarte: «Ta av meg håndjernene, så skal jeg vise deg.»

Så blir han alvorlig igjen. «Folk kritiserer oss fordi barna våre deltar i motstandskampen. Da blir de plutselig medmennesker og er redde for barna mine. De har en stor bekymring for at vi ikke er gode nok foreldrene, og sier at barna må få leke og gå på skole. Hele tiden spør jeg meg om det finnes et trygt sted i Palestina. Hvis det finnes et trygt sted her vil vi sende dem dit!»

Datteren Ahed er ikke redd lenger, ifølge Bassem:

«Jeg har overvunnet frykten, jeg tør å stå imot okkupasjonen fordi jeg ikke er redd lenger,» har Ahed fortalt sin far.☺

Huthayfa Abuserriya i 2017 under en markering som Palestinsk forening og Palestinakomiteen Vest-Agder arrangerte i forbindelse med Trumps anerkjennelse av Jerusalem som Israels hovedstad.

– EN PALESTINER I NORGE

«VI GIR ALDRI OPP HÅPET!»

TEKST: HUTHAYFA ABUSERRIYA. FOTO: PRIVAT

For meg som palestiner er al-Nakba ikke bare en del av meg; det er hele meg. Det at jeg nå sitter foran en PC i Norge og skriver på norsk er et resultat av al-Nakba. Mine besteforeldre flyktet fra sin landsby som ble terrorisert av sionistiske terrororganisasjoner som Irgun og Hagana. Al-Nakba er min mor som vokste opp som foreldreløs fordi min morfar ble drept av staten Israel, og min far Nom er født og oppvokst i en flyktningleir i Jenin. Al-Nakba er den lille meg, som blir født i samme flyktningleir i Jenin, og vokser opp i krig med en far som sitter i israelsk fengsel på grunn av sitt politiske engasjement. Jeg selv har blitt banket opp av israelske soldater som 14-åring på vei tilbake fra skolen. Al-Nakba er meg da jeg som tiåring fikk se min kusine Maria bli skutt og drept av en israelsk soldat. Min fetter, som er 16 år, ble også skutt og drept for et par år siden. Al-Nakba er det å satse på et helt nytt liv og komme seg til Norge, lære seg et nytt

språk og ta en kamp for å studere. Det har blitt rundt fem millioner palestinere som venter på å vende hjem. Jeg er en av dem.

MIN HISTORIE

Min historie er kun en liten del av det palestinerne har opplevd som følge av Balfourerklæringen i 1917 og opprettelsen av staten Israel i 1948. Al-Nakba førte til at 750 000 palestinere ble flyktninger, og med tid har det tallet blitt til mer enn fem millioner flyktninger i og utenfor Palestina. Det har resultert i nye begreper som «Vestbredden», «Gazastripen», «48-palestinere», «jordaniske palestinere», «libanesiske palestinere», «syrisk-palestinere», «irakiske palestinere», «norsk-palestinere» med mer. Det er vanskelig å se at palestinere i de forskjellige landene har begynt å få sine egne dialekter, sine egne subkulturer og så videre. Men det er også veldig fint å se at mange palestinere som aldri har

«Al-Nakba er meg da jeg som tiåring fikk se min kusine Maria bli skutt og drept av en israelsk soldat»

Palestinsk-irakiske Malak Almad, som er gift med artikkelforfatteren.

Ekteparet Malak Almad og Huthayfa Abuserriya sammen med sønnen Adam.

sett Palestina fortsatt holder på mye av den palestinske dialekten og kulturen sin, selv om foreldrene deres er født i Irak, Syria eller Libanon. Det er utrolig gøy at jeg i fredelige Norge fant kjærligheten sammen med en palestinsk-irakisk jente. Hennes besteforeldre forlot Palestina i 1948 under Nakbaen. Det gir meg så mye glede når hun bruker akkurat samme rare, gamle palestinske uttrykk som hun har lært fra sin bestemor. Det er jo akkurat samme rare, gamle, morsomme palestinske uttrykk som min bestemor i Palestina brukte da jeg var barn. Dette gir meg håp om at palestinere er et folk som aldri gir opp håpet om sitt land og sin vakre kultur.

FLERE STØTTER PALESTINERNES SAK

70 år etter al-Nakba er palestinerne svekket, men håpet er der. Motstand er ikke lett, men vi står på. På den andre siden er det mange positive ting som er verdt å nevne her. Det er økt oppmerksomhet hos den europeiske borgeren om Palestina-saken. En ser et mer enyansert bilde av konflikten enn før i tiden. Palestinas venner øker i Vesten. Her i Norge

har vi fått flere organisasjoner som støtter palestinere rett til selvstendighet og frihet. Blant annet Palestinakomiteen i Norge, Fellesutvalget for Palestina og Den Palestinske Foreningen. I tillegg har LO, den største lønnskasserorganisasjonen i Norge, vedtatt boikott av staten Israel. Rettferdige mennesker i Norge og i hele verden støtter nå palestinere rettferdige sak mot okkupasjon, undertrykkelse og forfølgelse. Etter alle disse årene har palestinere ikke gitt opp håpet. De roper høyt og tydelig i alle verdens hjørner: Stopp okkupasjonen av Palestina.

HÅPET LEVER

Det gir meg håp at palestinske venner øker i verden og spesielt i Norge. Det gir meg håp å få medlemsblad fra Palestinakomiteen der det står «FRITT PALESTINA» i postkassa en kald desemberdag. Nå bor vi tusenvis av mil unna Palestina, men Palestina møter meg her i postkassa, i avisa, på TV, på seminarer og konferanser, på kino og i gata. Dette gir meg håp, selv etter 70 år med urettferdighet. Vi gir aldri opp håpet! 🙌

PÅSKE I PALESTINA

Fra Ringerike til Ramallah.

TEKST: AUDUN BAKKERUD, LEDER AV PALESTINAKOMITEEN RINGERIKE

Vi red på buss inn i al-Quds (Jerusalem) på palmemandag, vi vandret i Betlehem på skjærtorsdag og startet Jordens dag/langfredag i Hebron mens meldingene tikket inn fra Gaza-grensa, før vi startet en rolig debrief med et behagelig exodus og ettertanke gjennom påskehelgen i Jaffa/Tel Aviv og på dagstur langs kysten til Akko og over til Galilea. Hva vi skulle debriefe? En utrolig sterk og mangslungen studietur – der vi i åtte dager, på kryss og tvers av Vestbredden, opplevde mur og militærmakt, flyktningleire og shishabuler, uforglemmelig gjestfrihet og hjemmelagd mat (som skapt i en annen dimensjon!), menneskemøter og fortellinger, smertefull hverdag - og glødende livsvilje, brennende verdighetskamp. Vi besøkte Ahed Tamimis familie. Og vi bevitnet at vår palestin-

«Vi bevitnet at vår palestinske venn fra Hønefoss fikk oppleve al-Quds for første gang»

ske venn fra Hønefoss, på uventet vis, fikk oppleve al-Quds for første gang, sammen med oss. For første gang!

SVARTELISTE – ELLER PAKKELISTE?

Åtte ungdommer hadde meldt seg på turen til Palestina innen medio januar nyåret. Samtidig tikket meldingen om innreise-svartelister inn i nyhets-feeden, og vi måtte revurdere. Eller måtte vi? Åtte politisk aktive og svært bevisste ungdommer hadde meldt seg på. Vi måtte

jo bare få dette på plass! Og med støtte fra Palkom sentralt, med råd og vink fra erfarne turorganisatorer og aktiv planlegging med uovertruffen hjelp fra vår diaspora-kamerat og reiseleder-talent Sakher, ble vi klar for avreise 22. mars.

Base camp 1: Vi hadde tre «base camps».

De første døgnene bodde vi på kurs-pensjonatet til et økologisk jordbruksprosjekt, hos Murad, en palestinsk perma-kulturist. Enkel standard, trivelig fellesrom, entusiastisk og humorfylt vertskap og hjemmelagd mat i halvpensjon. I tillegg til å være på befaring i landsbyen og høre Murads fascinerende presentasjon av jordbruksprosjektet hans, dannet stedet litt nord for Ramallah et ypperlig utgangspunkt for utflukter.

Vi besøkte Nablus-området, vi vandret i den gamle souk'en, besøkte samaritanerne (som selv regner seg som etterkommere etter de mest opprinnelige jøder, men som snakker arabisk og vil bo i Palestina blant andre palestinere) og opplevde både varm velkomst, sterke fortellinger og observasjoner av en krevende hverdag i flyktingleiren Balata. Vi besøkte Kuzra, en landsby i nærheten, hvor vi ble traktet og ønsket velkommen av Sakhers familie på en uforglemmelig måte – blant annet med fantastisk grillmat fra nedgravd tønnegrill! Vi opplevde også en «befaring» i utkanten av landsbyen, hvor en del av de mest militante nye bosetter-gruppene holder til.

HØNEFOSS-FOLKET I JELAZON

Utflukter til Jeriko og Ramallah lå også inne i programmet, og i flyktingleiren Jelazon hadde venner fra Hønefoss reist til sitt hjemsted i leiren for å ta oss imot og vise oss rundt med hele «leir-rådet» som supplerende, entusiastiske lokalguider og verter. Det ble et utrolig måltid med alskens palestinske meze-varianter, med eventyrlig grønnsaks- og lekre kjøttvarianter. I Ramallah møtte vi blant annet en menneskerettighetsorganisasjon som kjemper for barn og unge i palestinske fengsler. Vi ble også mottatt til infoseminar i Røde halvmånes hovedkvarter.

AL-QUDS FOR FØRSTE GANG

Fra Base camp 1 opplevde vi dessuten en dagstur til al-Quds. Det ble en lang dagsvandring gjennom byen med palestinsk guide som viste oss veien fra Oljeberget til

Glade palestinaverter på studietur.
Foto: Maria Saxegaard

Klippedomen, Jerusalem.
Foto: Maria Saxegaard

Å omgås lokale palestinere som fortalte om hvordan de har blitt skutt, arrestert og utsatt for psykisk vold – som om det er den meste hverdagslige opplevelsen i verden, gjorde et sterkt inntrykk på meg. Å møte en tolv år gammel gutt som er blitt skutt tre ganger, og arrestert seks ganger, ga ordet urettferdighet en forsterket betydning.

Hedda Ouassou (16)

To menn i flyktingleiren Balata. Mannen til høyre peker på sin drepte bror.

Foto: Emilie Kozak Kristoffersen

Palestinske jenter i Jelazon
flyktningleir utenfor Ramallah.
Foto: Maria Saxegaard

Gravkirken og videre til utsikt mot Vestmuren – før vi trakk opp på et av takene og nåt Klippemoskeens gyldne dom i den siste kveldssola, inn i skumringen. Og å se Sakher vandre sammen med oss ned fra Oljeberget, med Klippemoskeen som Soria Moria i det fjerne, og så stå sammen med ham på et tak i Gamlebyen ved solnedgang og se rett mot Domen – det var en stor opplevelse. Norsk statsborger fra i fjor, en noe over 30 år gammel palestiner som mye av sitt liv har levd et steinkast fra al-Quds – uten å kunne dra dit. Endelig var han framme, og vandret inn i al-Quds for første gang – en by nesten like fjern for Sakher som Soria Moria, helt til nå! I al-Quds fikk vi også et kort møte med Atallah Hanna, biskop i den palestinske kirken.

«Nyhetene tikket inn fra Gaza, og vi fikk rapporter om at de første militære skarp-skytingene hadde funnet sted fra takene i Hebron»

På vei til base camp 2 besøkte vi Ahed Tamimis familie. Det var sterkt å se hvordan overvåkings- og kontrollregimet preget omgivelsene. Og ikke minst; hvordan familien tok oss varmt imot og fortalte om hendelser og folk i landsbyen over mange år, samt innstendig la ut om den svært bevisste, ikkevoldelige motstanden de har organisert over mange år og hvordan både smerte og håp følger i kjølvannet av denne iboende trangten til ikke å gi opp kampen, uansett hva som blir gjort for å punktere motivasjonen. Før vi dro overrakte vi en gave til Ahed Tamimi, en nyprodusert, dagsfersk t-skjorte med bilde av våre norske ungdommer i al-Quds, og med påskriften «Norske ungdommer støtter deg, Ahed Tamimi».

FRONTLINJEN HEBRON

Base camp 2 ble liggende i Hebron. Vi opplevde en intens dag med guiding på begge sider av muren, henholdsvis med palestinsk og israelsk guide, og vi var inne ved Abrahams minnested, både i moskeen, og i den delen som ble gjort om til synagoge på 1990-tallet (av alle ting som følge av massakrene mot bedende muslimer). Fra Hebron hadde vi også en innholdsrik dags-tur til Betlehem med Betlehems-beitene, Fødselskirken og flyktningleiren Aida som besøksmål – samt nærkontakt med Muren.

Vi hadde også et spennende besøk hos familien som for to år siden var vitne til det kaldblodige drapet på en såret palestiner i nabogata – og fikk filmet det, og lagt det ut på nett. Det ble ikke gjort uten ubehageligheter, men aktivistene vi møtte var på god vei til å bygge opp en sterk mobiliseringsevne når det gjelder å dokumentere og offentliggjøre okkupasjonsmaktens kontrollmidler og overgrep. Vi opplevde noen intense timer inne i sentrum av Hebron på Jordens dag, der det var ventet clashes utover ettermiddagen etter fredagsbønnen. Vi observerte stemningen på trygg avstand mens nyhetene tikket inn fra Gaza, og vi fikk rapporter om at de første militære skarpskytingene hadde funnet sted fra takene i Hebron. Tida var kommet for å følge programmet og bevege seg til den kontrasterende base camp 3: Jaffa/Tel Aviv.

Det som gjorde sterkest inntrykk på meg, foruten daglige trakasseringer, var eksemplene på «non-violent resistance» med filmkamera som folkene vi møtte selv hadde filmet. I Hebron tok filmfotografen opp bråk i nabogata: To sårede palestinere ligger på bakken og klarer knapt å røre seg. Så blir den ene henrettet med et skudd gjennom hodet - filmet live.

Einar Zwaig

Hos familien Tamimi - med «tategass-granat-dekorasjon» i bakgrunnen.
Foto Hedda Rød Ouassou

Det sterkeste inntrykket jeg sitter igjen med etter turen til Palestina, er alle de historier vi har hørt. Alle kjenner noen som har blitt fengslet, eller har blitt drept. Å høre hvordan okkupasjonen påvirker hverdagen til disse menneskene, og hvordan alle er så utrolig vant med det.

Emilie Kozak Kristoffersen (18)

DEBRIEF, HAVGLØTT OG ETTERTANKE

Med roligere dager, god mat, vandringer langs stranda, ettertanker og samtaler om de siste dager (vel, primært våre siste dager, ikke «de siste dager»!) og kosmopolitisk Tel Aviv-atmosfære parallelt med den urgamle havnebyen Jaffa, som selvsagt alltid har vært en multikulturell møteplass. Den absurde opplevelsen kom inn under huden - hvor fjernt kunne ikke checkpointene i Hebron og flyktningleiren i Jelazon plutselig virke, og hvor fjernt kunne ikke den ubegripelige situasjonen på Gaza oppleves herfra (hvis man vil). Men vår palestinske venn som gikk sammen med oss, og som arbeider i byen, sa også: «Det er lett å trives her. Og ikke minst er det oppløftende å oppleve at de israelerne jeg treffer her egentlig uttrykker at de bare vil vi skal leve sammen, samarbeide og omgås – sånn som man gjorde før, og som man gjør i moderne storbyer». *I så fall: hvilken verdi-kontrast til de settlerne vi møtte i Hebron!* ☺

BDS-ARBEID PÅ FREMMARSJ

Boikottarbeidet blir stadig mer omfattende, koordinert og drevet frem av mange organisasjoner og politiske partier.

TEKST: KRISTINE MARTINSEN,
LEDER AV PALESTINAKOMITEENS BOIKOTTUTVALG

Bjørnar Moxnes og Rødt har nominert BDS-bevegelsen til Nobels fredspris.

I februar ble BDS-bevegelsen nominert til Nobels fredspris av stortingsrepresentant Bjørnar Moxnes (Rødt). BDS står for boikott, desinvesteringer og sanksjoner, og er et demokratisk og ikkevoldelig middel som har som mål å presse Israel til å avslutte sin ulovlige kolonisering og okkupasjon av Palestina. Med støtte fra solidaritets- og humanitære organisasjoner, fagforeninger, politiske partier, kirkesamfunn, studenter, akademikere og regjeringer på tvers av religiøse og ideologiske skillelinjer er BDS-bevegelsen i dag verdens bredeste internasjonale kampanje til støtte for palestinerne frigjøring fra det israelske apartheidregimet.

Ikke uventet har kritikere av BDS reagert sterkt på nominasjonen. I Israel anses bevegelsen som en trussel, og regjeringen har satt i gang omfattende tiltak for å kriminalisere og

stoppe kampanjen. Dette viser at BDS virker. Kampen for boikott av Israel fortsetter.

BOIKOTT PÅ FREMMARSJ

I Norge legges det fra regjeringens side vekt på at boikott av Israel ikke er i tråd med norsk politikk. Vi anerkjenner ikke Palestina som en selvstendig stat, og vi bruker vår lederposisjon i giverlandsgruppa til å subsidiere og normalisere Israels okkupasjon. Statens

Pensjonsfond Utland er også den største investoren i selskaper som bidrar til Israels brudd på folkeretten.

Til tross for at Norge støtter tungt opp

om okkupanten, er norsk boikott av Israel på fremmarsj. På slutten av 60-tallet ble initiativ til norsk boikottkampanje av Israel sett på som en viktig symbolsk og politisk handling selv om den ikke var en åpenbar trussel mot Israel. ▷

«I Norge legges det fra regjeringens side vekt på at boikott av Israel ikke er i tråd med norsk politikk»

Historisk vedtak på LOs landsmøte da LO gikk inn for å støtte BDS. Foto: LO

I dag er boikottarbeidet langt mer omfattende, koordinert og drevet frem av mange organisasjoner og politiske partier ut fra ulike ståsteder. Israels offensiver på Gazastripen i 2006, 2009, 2012 og 2014 utløste både reaksjoner og aksjoner, også i den norske kirken og i organisasjoner som Mellomkirkelig råd, Kvekerne og Saabels Venner i Norge, i fagbevegelsen, politiske partier og i solidaritetsorganisasjoner. Israels massakre og angrep på GreatReturnMarch som startet 30. mars i år har likeledes vekket avsky, protester og fordømmelser.

Mens noen organisasjoner og politiske partier begrenser seg til boikott av bosettervarer og selskaper som bidrar til brudd på folkeretten på okkupert land, er det stadig flere som går inn for full boikott av staten Israel. Gjennombrud-

«I slutten av 2016 kom de første kommunestyrevedtakene med kritikk av Israel»

det kom på LO-kongressen som i mai 2017 vedtok å arbeide for en internasjonal økonomisk, kulturell og akademisk boikott av Israel.

Dagsavisen, som første riksdekkende avis, støttet LO-kongressens vedtak på lederplass juni 2017.

KOMMUNEBOIKOTT

Vedtakene i 336 kommuner fra 1984 om boikott av Sør-Afrika var avgjørende for at Stortinget i 1987 vedtok boikott av apartheidregimet.

I slutten av 2016 kom de første kommunestyrevedtakene med kritikk av Israel, der

Trondheim og Tromsø besluttet å avstå fra israelske varer og tjenester som er produsert i okkupert Palestina. Kommunestyrene oppfordret samtidig innbyggerne til å boikotte slike varer, samt oppfordret andre

kommunestyre og Stortinget til å vedta handelsboikott inntil staten Israel innfrir vedtatte FN-resolusjoner. Dette har inspirert andre kommuner som Hamar, der Palestinakomiteen Hedmark nylig overleverte et innbyggerinitiativ til ordføreren.

ALLE KAN GJØRE EN FORSKJELL!

Boikottarbeidet er ikke forbeholdt de store organisasjonene og politiske partiene. Kampen for et fritt Palestina er avhengig av støtte og oppslutning av grasrotaktivister – ordtaket «Sammen er vi sterke» gjelder mer enn noen sinne.

Palestinakomiteens kampanje «Apartheidfrie soner», som er en del av den internasjonale BDS-bevegelsen, er noe alle kan være med på. Kampanjen handler om å gjøre ditt nærmiljø til et område som uttrykker solidaritet med palestinerens rettigheter i møte med Israels okkupasjon og apartheidpolitikk. En «Apartheidfri sone» er et sted som er fritt for israelske varer og tjenester helt til Israel retter seg etter folkeretten og slutter å okkupere, undertrykke og diskriminere palestinerne. En «Apartheidfri sone» kan være alt fra en butikk, en kafé, en restaurant, en institusjon, en organisasjon, en forening eller en bydel. Det er også mulig å støtte kampanjen som enkeltperson ved å klistre et «Apartheidfri sone»-klistremærke på postkassa, i vinduet eller på inngangsdøra.

Per dags dato har over 50 foretak og organisasjoner erklært seg som «Apartheidfrie soner» i Norge. Dette er bare begynnelsen!

AKADEMISK OG KULTURELL BOIKOTT

Norsk forskningssamarbeid med Israel skjer på flere felter. AKULBI (Samordningskomiteen for Akademisk og Kulturell Boikott av Staten Israel) som nå er en del av Palestinakomiteen, jobber blant annet med et opprop mot universitetssamarbeid med Israel om petroleumsteknologi. Nær 900 personer har til nå støttet oppropet. Det er også en

prioritert oppgave i Palestinakomiteen å støtte palestinsk fotball, og den internasjonale kampanjen mot FIFAs brudd på egne vedtekter som lar medlemslandet Israel spille i de ulovlige koloniene.

Flere og flere forskere, kunstnere og artister neker å opptre i Israel for ikke å bli tatt til inntekt for okkupasjonspolitikken. I februar lanserte AKULBI et opprop mot a-has spilleplaner i Tel Aviv i juni. Denne kampanjen og BDS-arbeidet kan avgjøres av deg.

Nominasjonen til Nobels fredspris gir håp til palestinerne og verdenssamfunnet om en fredelig løsning. Nå

er det opp til oss å holde liv i engasjementet, slik at vi kan komme mange skritt videre både før og etter at Nobelkomiteen annonserer sin vinner i oktober.

BOIKOTT ISRAEL – FRITT PALESTINA! 🇵🇸

TIPS: FRUKT OG GRØNT I BUTIKKER OG MATKJEDER

Både eksport- og importhandelen mellom Norge og Israel øker, og butikker og matkjeder tilbyr israelsk frukt og grønt. Ofte er disse varene ofte dårlig merket slik at de like gjerne kan være produsert på okkupert, palestinsk jord. Som forbruker har du en gyllen mulighet til å gjøre både fruktsjef og daglig leder oppmerksom på at du ikke vil ha varer fra en okkupant. Gi beskjed! Ingen liker misfornøyde kunder.

Inspirerende lokallagstur til Palestina. Klippedomen i Jerusalem i bakgrunnen.

LAG LIV I LOKALLAGET

Det er lett å grave seg ned i alle negative nyheter, på den annen side også lett å la seg rive med av gode impulser og engasjert inspirasjon.

TEKST: AUDUN BAKKERUD, LEDER AV PALESTINAKOMITEEN RINGERIKE

Hva kan vi gjøre lokalt i Norge for å forbedre forholdene i Palestina - i en verden der verken folk flest på Ringerike eller folk flest i Palestina synes å kunne sette sitt altfor tydelige preg på verdens utvikling?

Vel, det er lett å la seg overmanne av både avmakt og mismot. Det er lett å grave seg ned i alle negative nyheter, og fråtse i dramatiseringer av ofre og overgrep. Det er noen ganger på den annen side også lett å la seg rive med av gode impulser og engasjert inspirasjon - for så sakte men sikkert å bli tappet for pågangsmot, eller bli skuffet over hva slags resultater det er realistisk å oppnå. På kort sikt. Og så samtidig føle at lang sikt er langt utover horisonten, eller som Soria Moria i tåkeland. Men det er jo ikke slike folk som preger leserkretsen for «Fritt Palestina!»

VERDT Å KJEMPE FOR

Vi veit at det er mange som prøver å overdøve oss, det har det alltid vært. Vi veit det er mange som setter kjepper i hjulene for

palestinernes kamp for rettferdighet. Men det har vært mange som har tviholdt på denne bevisstheten, i mange tiår: at det er verdt å kjempe mot glemsel, å bekjempe løgner og propaganda, å fortelle en annen historie. Det har vært noen som har gjort dette, intenst og tålmodig, her i landet. Og det er utallige som aldri kan glemme i Palestina - men som bare kan og må fortsette sin verdighetskamp og sin trassige motstand.

Og da merker vi plutselig hva vi kan gjøre lokalt. Vi kan fortsette dette som noen har båret fram til oss, og vi kan fortsette å være en forlenget arm for palestinernes fortelling. Vi kan undersøke sannheten, vi kan være kritiske og åpne for perspektiver - og vi kan da sannsynligvis oppdage: at det vi gjør i det små for Palestina, bærer en større sannhet, viser en faktisk virkelighet og målbærer en smertefullt erobret erfaring og innsikt. Det palestinske folkets forhåpninger, som ofte møter overmakt og skuffelse, og dets trassige bestrebelse for å stå imot lokale og geopolitiske hegemoner - er et tegn på at det nytter.

Det nytter å holde fanen opp, og vise frihetsånd mot alle odds. Ja, da merker vi hva vi kan gjøre lokalt! Vi kan spre det som palestinerne ikke vil glemme. Vi kan fortsette å holde liv i det de første norske ildsjelene satte i gang. Vi kan bære fram en annen fortelling enn den som ble dannet av det kristen-sionistiske grunnfjell i norsk horisont – og peke på at Betlehem er en palestinsk fortelling, ikke en israelsk. Vi kan dra dit – til Betlehem og Ramallah, Hebron og Nablus. Se, undersøke, snakke med folk, lytte til deres fortellinger og hverdagsutfordringer, og deres utallige ofre, stilt overfor okkupasjonen – og samtidig oppleve deres gjestfrihet og raushet, deres varme og livsglede. Og så kan vi fortelle om det. Den andre fortellingen som skal fram, mer og mer. Da merker vi at det vi kan gjøre er å opprettholde en bevissthet, spre informasjon, puste til en glo, og dele en virkelighet – der palestinerne ikke bare er ofre for

noe. De er målbærere, de er kulturbærere, de er rystet ut av hverdagen – og kan gi oss et perspektiv som vi selv, i vårt land foran TV'n og med de tusen reality-seriers dragsug, kan være i ferd med å miste: å se hva det egentlig dreier seg om, og at det ennå er sant at vi ikke skal sove.

Vi skal minne om Gaza, om Tamimi, om fengslede barn og nedslaktede demonstranter, vi skal høre klangen fra sangene som minnes landsbyer som ble forlatt, vi skal gjenta og forstå - ordet «al-Nakba».

LOV Å SI AT DET ER GØY

Det er dette vi prøver å få til på Ringerike. Og det er ikke bare akkurat passe anstrengende – det er gøy! Det er lov til å si det er gøy – å jobbe sammen med folk som har noe å kjempe for. Vi opplever palestinske ungdommer synge og danse på markeringen av Jordens dag (konsert og minnesmar- ▷

Fellesmåltid i Jaffa under
lokallagestur til Palestina
påskén 2018.

kering 7.april, med nesten 250 til stede!). Vi har et tett samarbeide med lokal palestinsk diaspora – og merker at det så ufattelig raskt kan bli mer enn solidaritet. Det blir vennskap. I påskén var lokallaget engasjert i en studietur til Palestina – med åtte ungdommer som kommer hjem for å fortelle om hva de har sett og hørt i ungdomspartiene sine, og fram mot Operasjon dagsverk. En rundreise i hele Palestina på tolv dager – fra Nablus til Hebron, fra Jeriko til Jaffa, fra al-Quds til Akko og Nazaret. Øst- og vest-/nord-Palestina (Vestbredden og dagens Israel m/Galilea) – med overveldende kontraster, historiske og religiøse referanser på hvert gatehjørne, med dramatiske murer og skrikende piggtråd, smilende folk med flyktningleirenes frustrasjoner og hver-

«Få med noen ungdommer i styret! La veteranene være mentorer»

dagslidelser. Og eventyrlige opplevelser med hjemmelaget palestinsk mat!

SOMMERFUGL-EFFEKTEN

En mulig oppskrift, i all beskjedenhet (!): Få med noen ungdommer i styret! La veteranene være mentorer, som kan komme og gå når de vil – for de dukker opp, garantert, akkurat når du trenger dem. Kanskje de snart resirkuleres inn i styret igjen – sammen med

vg1-eleven og den neste generasjonen lokale norsk-palestinere. Og så putter du inn et par halvstuderte røvere, eller gamle idealister som ikke har hatt en kampsak på en stund – vips, så skjer det noe!

Nok til at vi forstår noe mer, forteller noe annet, sprer noen løpesedler, viser noen

bilder og får fram et perspektiv i noen samtaler, kanskje i debatter på jobben? Og de vi kjemper for og med – merker at vi er der. De vi besøker i Palestina merker at vi kommer dit. Ikke for å være greie. Men fordi vi gjenoppdager vår evne til å skjelne, og til å dele kampen for noe viktig. Hvis vi er heldige vinner vi fram en dag, uten at noen andre må tape så altfor mye. Men noen må presses til å gi opp noe.

Dette kan vi bidra med lokalt. Få fram en forståelse for at noe må endres. Og at de som opplevde al-Nakba ennå ikke har gitt opp.

De kjemper ikke for å ødelegge. De kjemper mot å bli ranet, okkupert. Vi kan lokalt i Norge gi uttrykk, og spre dette budskapet – og det vil merkes lokalt i Palestina. Det er lov å ha det gøy. For det ER gøy med nye venner og gamle ildsjeler – og det er gøy å se sommerfugl-effekten! Og kanskje, når du står på Oljeberget, eller på veien fra Ramallah til Betlehem i kveldinga, så letter tåka; den gylne domen i al-Quds lyser like fjernt som Soria Moria for en palestiner. Men noen ganger skjer det! Noen ganger fører skrittene helt fram! ☺

PALKOM RINGERIKES LOKALLAGSMANUAL

Hvordan holde oss i gang, hvordan fornye oss. Det er bare å ta litt av dette og litt av hint...og så rører vi godt gryta, og lar det surre til det smaker helt Ramallah - inshallah!

- ★ **Mangfold og nytt blod** inn i lokallagsstyret - og palestinaktivistmiljøet!
- ★ **Miks** av norsk, norsk-palestinsk og palestinsk bakgrunn •Miks av partifolk, ngo'ere, fagforeningsfolk, frilans-idealister, FN-veteraner •Miks av skrivere, snakkere, faktagravere, plakatsnekkere, tallsjonglører, verve-pratere, nettverkslinkere, idémyldrere, aksjonspraktikere – og MIFF-fronter .
- ★ **Ungdommer inn i styret!** •Ferske styremedlemmer lærer fort – om palestinsk perspektiv og historie • Og så når de kommer: lytt til dem! • PalKom-veteraner som styre-liberoer – eller fristilte mentorer!
- ★ **Tenk på nye info- og kommunikasjonskanaler.** Og nye møteformer.
- ★ **Engasjer!** Engasjerte folk som ikke har vært aktivister (på en stund?) – inn i styret!
- ★ **Inspirer!** De blir inspirert av en sak de nå innses de skal bruke tid på! • De har lenge venta på et lite kick (trigge raddisen inni seg) •Lytt og lær, men la dem slippe å gjøre alt •De dukker opp, stiller når det trengs og har historikk når noe skal vurderes!
- ★ **Små aksjoner, åpne møter** - med lavterskel for forventet suksess! •Noen ganger bare for å være

synlig, og for å øve på «å gjøre, ikke vente».

- ★ **Si alltid ja til initiativer** – og sett straks i gang back-up-plan for initiativet.
- ★ **Marker viktige datoer**, merkedager, runde historiske tall! •Datoer/årstall er identitetsmarkører – og triggere for action! •Kan trigge åpent møte, konsert, løpeseddelaksjon, demo.
- ★ **Lag nytt materiell**, improviser form, sjekk innhold med veteranene.
- ★ **Oppsøk diaspora-palestinere** i nærmiljøet? Få dem med! • Tenk: vi skal fortelle deres fortelling, og peke med deres historie! •Sjekk om noen av dem spiller eller synger (kult på demoer/eventer)!
- ★ **Husk: PalKom sentralt er en nyttig kommandosentral** • De reagerer raskt og behjelpelig! •De støtter opp, praktisk og moralsk • Ta kontakt!
- ★ **Bruk humor!** Noen ganger er det ålreit med humor, ja selv humor (ikke minst dårlig humor)! • Å ha det gøy gjør det lettere å gjøre noe «viktig» - det blir ikke useriøst av den grunn.
- ★ **Å dra på tur kan også være kult?** Palestina inspirerer!
- ★ **Mange kule, nye folk å treffe i PalKom** – finn på noe med «nabo-lokallaget»?

Rashedieh, Libanon.
Foto: Synne Dahl

BLI SOLIDARITETSARBEIDER

Har du solidaritet med det palestinske folket? Vil du bli kjent med mennesker i Midtøsten og lære om deres kultur? Palestinakomiteen ser nå etter nye solidaritetsarbeidere til våre samarbeidsprosjekter i Palestina og Libanon.

RASHEDIEH, LIBANON

Solidaritetsarbeiderne bor og jobber i tette relasjoner med de palestinske flyktningene i flyktningleiren Rashedieh, sør i Libanon. En sentral del av solidaritetsarbeidet er å undervise i engelsk. I tillegg jobber solidaritetsarbeiderne med ulike aktiviteter for barn og unge. Oppholdet varer i tre måneder, og søker bør ha fylt 21 år. Solidaritetsarbeidet er ikke lønnet, men Palestinakomiteen dekker reise- og boutgifter.

For mer informasjon og søknadsskjema, ta kontakt med prosjektkoordinator Elisabet Sausjord på esausjord@gmail.com

JAYYOUS, VESTBREDDEN

Palestinakomiteens solidaritetsarbeid i Jayyous går ut på å høste oliven og utføre annet landsbruksarbeid. Oppholdets lengde er på seks uker, og vi sender team med inntil fire personer.

Du får ikke lønn for å være solidaritetsarbeider, men Palestinakomiteen gir reise- støtte og et to dagers opphold i Jerusalem med guidet tur. Du bor gratis under enkle forhold. Mat får du også på stedet.

For mer informasjon og søknadsskjema, ta kontakt med prosjektkoordinator Arne Birger Heli på heper@online.no

palestinakomiteen.no/solidaritetsarbeid

Fiskerne i Gaza

av Jan P. Hammervold

Denne boka prøver å tette noen store hull i norske mediers dekning av hvordan folk i Gaza lever. Boka konsentrerer seg om forholdene for fiskerne i Gaza, som daglig terroriseres av israelske kanonbåter. De store og ressurssterke norske mediene med NRK i spissen gjengir den versjonen som Israels militære ledelse sender ut, og der er det helt taust om alle angrepene på fredelige fiskere utenfor Gazas strender.

Boka gir grunnlag for å forstå hvorfor norske Ship to Gaza er med i den internasjonale FreedomFlotillaCoalition, som utfordrer Israels ulovlige blokade av Gaza og setter et svært plagsomt internasjonalt søkelys på Israels rå overgrep mot de to millionene – flertallet barn – som holdes innesperret i Gaza. FFC viser folk i Gaza at de ikke er glemte, og den viser at jøder, muslimer, ateister og kristne fra hele verden kan samarbeide om ikke-voldelige aksjoner for en viktig, felles sak: **Solidaritet med palestinerne i Gaza.**

Boka koster kr. 250,- pluss porto.

Den kan bestilles hos www.marxisme.no/forlaget eller janphamm@online.no eller via bokhandel/nettbutikk.

ISBN 978-82-8349-013-8

Rødt!

FORLAGET RØDT!

VERV EN VENN!

Verv flest og

**VINN TUR TIL
PALESTINA!**

Gå inn på
Palestinakomiteen.no
for verveskjema og
konkurranseregler!

BLI MED PÅ STUDIETUR!

Er du interessert i å oppleve Palestina og se med egne øyne hvilke konsekvenser okkupasjonen har for den palestinske befolkningen?

Da må du bli på studietur!

Palestinakomiteens studieturer gir innsikt i de mest sentrale spørsmålene som er nødvendig for å forstå den situasjonen som palestinerne lever i.

STUDIETURER I 2018: **STUDIETUR TIL PALESTINA/ VESTBREDDEN FOR DEG UNDER 27 ÅR** **4. august – 13. august**

Pris: kr 10 000,-

POLITISK STUDIETUR til Palestina/Vestbredden.

13. – 21. oktober: Pris: kr 15000,- med forbehold.

HISTORISK NAKBA-TUR – NOVEMBER

(Dato kommer - følg med på nettsidene våre) I 2018 er det 70 siden Nakba, da flertallet av det palestinske folket ble fordrevet og staten Israel ble opprettet. I november planlegges en rundreise i '48-Palestina/Israel til byer og områder der det bor palestinere.

Pris: Ca kr 17 000. Enkeltromtillegg kr 3 000,-

NYHET: STUDIETUR TIL LIBANON

19. – 28. oktober

Palestinakomiteen utvider nå sine studieturer til også å omfatte Libanon. I Libanon bor fremdeles de fleste av de som ble fordevet fra Palestina i 1948. På vår tur til Libanon skal vi møte noen av disse, barna og barnebarna deres, og se det vakre landet og de arkologiske stedene.

NB: Årets studietur til Libanon er fullt tegnet. Det blir ny tur våren 2019 - ta kontakt for mer informasjon.

Med forbehold om valutaendringer inkluderer prisen reise, opphold med frokost og de fleste lunsjer, all transport, norsk og palestinsk guide. Deltakerne på studieturene tilbys forberedelser før turen og oppfølging etter hjemkomst, slik at flere vil kunne engasjere seg i solidaritetsarbeidet og videreformidle erfaringer og kunnskap. Turene fylles raskt opp, så vær tidlig ute med påmelding hvis du vil reise! Turene har med reiseleder fra Palestinakomiteen i tillegg til lokal turoperatør og lokale guider. Norsk turoperatør er Al Quds Reiser A/S, som er medlem av Reisegarantifondet. For mer informasjon og påmelding, kontakt Eldbjørg Holte på e-post eldbjorgholte@gmail.com eller mobil 48212214.

NB: Ungdommer mellom 16 og 27 år kan søke Palestinakomiteen om stipend til alle studieturene. Kontakt Eldbjørg Holte for mer informasjon.

STUDIETURER FOR FAGORGANISERTE

Faglig Utvalg (FU) i Palestinakomiteen arrangerer turer rettet inn mot ulike deler av fagbevegelsen. I september arrangerer FU en egen studietur for LO-tillitsvalgte. For mer informasjon, kontakt Kjersti Nordby fra Faglig Utvalg på e-post kjer-n@online.no eller mobil 99579818.

palestinakomiteen.no/studieturer

FYLKESREPRESENTANTER

Finmark	Synnøve Thomassen	sthomassen009@gmail.com	97604103
Vara	Ole Ingvald Hansen	oi-hanse@online.no	90976296
Troms	Britt Ås	britthelene.aas@gmail.com	99794106
Vara	Knut Borud	knut@borud.no	41566418
Nordland	Svein Olsen	skola3004@hotmail.no	90630837
Vara	Randi Nymo	ranymo@online.no	97035744
Trøndelag	Anna Mørseth	anna-mo@online.no	41559288
Møre og Romsdal	Sissel Mordal Hilde	smhilde@broadpark.no	99034166
Vara	Kjell Stephansen	kjell.stephansen@gmail.com	97741035
Hordaland	Morten Heszlein-Lossius	heszlein@gmail.com	99150813
Vara	Mali Frøshaug Rosslund	mali.rossland@gmail.com	97636549
Rogaland	Ingebreth Forus	ingebreth.forus@lyse.net	98296728
Vara	Ingrid Baltzersen	ingridbaltzersen@gmail.com	988 76578
Vest-Agder	Aslak T Fjermedal	afjarm@gmail.com	91626126
Vara	Karen Snekvik	karengrimsmo@hotmail.com	94895535
Aust-Agder	Anne Lie Nordberg	annenordberg12@gmail.com	93487906
Telemark	Gerd von der Lippe	Gerd.v.d.Lippe@hit.no	48036842
Vara	Ingrid Kvissel	kvissel@msn.com	97665383
Vestfold	Bjørgulf Brevik	bjorgulf_brevik@yahoo.no	99168796
Vara	Eddie Whyte	ewhyte@online.no	90277166
Østfold	Kristin Rosenberg	kristin.rosenberg1@gmail.com	98410704
Hedmark	Kirsti Hougen	Kirsti@egneord.no	48248741
1.vara	Svein Hanssen	svein.hanssen@gmail.com	90737915
2.vara	Yngvil Fagerheim	fagerheim.yngvild@bbnett.no	62580216
Oppland	Kari Jorun Engebretsen	karijo.engebretsen@gmail.com	90113815
Vara	Gunn-Elisabeth Almås	gunn.almas@gmail.com	97001965
Buskerud	Arne Birger Heli	heper@online.no	90063116
Vara	Inger Fjeldbraaten	imfjeld@icloud.com	93038639
Oslo	Kaja Borgen	ka_borgen@hotmail.com	90935661
Vara	Aram Zaheri	aramru94@gmail.com	95000587

ANDRE KONTAKTPERSONER

Boikottutvalget	Kristne Martinsen	boikott@palestinakomiteen.no	45281833
Faglig utvalg	Petter Thoresen	petter2resen@yahoo.no	97579177
Kunst - og kulturutvalget	Lene Westeraas	westeraas@gmail.com	97570963
Solidaritetsutvalget	Tone Sunde	tone@palestinakomiteen.no	91373603
Sol.arb. Palestina	Arne Birger Heli	heper@online.no	90063116
Sol.arb. Libanon	Elisabeth Sausjord	esausjord@gmail.com	90667062
Medlemsansvarlig	Arne Apold	medlem@palestinakomiteen.no	99521565
Fadderprosjekt	Grete Thunold	grthun@online.no	90694868
Al Quds Reiser/butikk	Marianne Voss	post@alquds.no	22110026

ARBEIDSUTVALGET I PALESTINAKOMITEEN

Leder	Kathrine Jensen	kathrine@palestinakomiteen.no	90743720
Nestleder	Øystein Grønning	oystein@migrant.no	92866921
Organisasjonssekretær	Line Snekvik	sekretariat@palestinakomiteen.no	95969874
Økonomiansvarlig	Helga Hvidsten	helgahvid@outlook.com	95775943
Styremedlem	Hilde Pape	papehilde@gmail.com	97183772
Styremedlem	Synne Dahl	synneldahl@gmail.com	95239799
Styremedlem	Morten Sortodden	msortodden@gmail.com	93647736
Styremedlem	Baard Thorkildssen	baard@thorkildssen.com	91650010
Styremedlem	Karoline Stensdal	karolinestensdal@hotmail.com	97681926
Styremedlem	Birte Bødtker	birtebodtker@gmail.com	41187547

OVERSIKT OVER LOKALLAG

Vest-Finnmark	Synnøve Thomassen	sthomassen009@gmail.com	97604103
Tromsø	Britt Ås	tromso@palestinakomiteen.no	99794106
Finnsnes	Tove Lie	tovekullerud@gmail.com	90732149
Narvik	Jan Åge Riseth	narvikriseth@gmail.com	99298203
Bodø	Jorunn Anda Aronsen	jorunn.anda@gmail.com	91525882
Trøndelag	Mads Nordtvedt	trondheim@palestinakomiteen.no	91330559
Romsdal	Lars Oltedal	loltedal@online.no	90865484
Sunnmøre	Kjell Stephansen	kjell.stephansen@gmail.com	97741035
Voss	Ruth Jørgensen	rutjoerg@online.no	98282995
Bergen	Morten Heszlein-Lossius	bergen@palestinakomiteen.no	99150813
Haugalandet og Stord	Anne Hilde Hagland	haglandhimbok@yahoo.no	95186919
Stavanger	Ingebredth Forus	ingebredth.forus@lyse.net	98296728
Vest-Agder	Steinar Berge	srberge@online.no	48881433
Aust-Agder	Mohammed Ali Chkontana	palestinaaustagder@gmail.com	90552652
Telemark	Aasta Kravik	aasta.kravik@gmail.com	41178405
Larvik	Grete Thunold	grthun@online.no	90694868
Horten og Tønsberg	Øyvind Wistrøm	oyvind.wistrom@hbv.no	97179079
Fredrikstad og omegn	Kristin Rosenberg	kristin.rosenberg1@gmail.com	98410704
Hedmark	Kirsti Hougen	hedmark@palestinakomiteen.no	48248741
Oppland	Kari Engebretsen	karijo.engebretsen@gmail.com	90113815
Ringerike	Audun Bakkerud	abakkerud@hotmail.com	91865494
Drammen	Arne Birger Heli	heper@online.no	90063116
Oslo	Jonas S. Iversen	oslo@palestinakomiteen.no	95824491

Palestinakomiteen i Norge
Frivillighetshuset, Kolstadgata 1,
0652 Oslo

